ANUL VI.-No. 21 şi 22
1 şi 15 Septemvrie 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!„

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Preşedinţia L. A. N. C.: Comunicat.
I. C. Cătuneanu: De ce nu aplicaţi legea?
T. Brăileanu: Lupta împotriva partidelor politice.
Dr. V. Trifu: Ion I. C. Brătianu a murit asasinat?
In organul oficial al partidului averescan . . .
A. Berinde: Cum înţelege Guvernul Maniu libertatea.
In procesele pornite . . .
Zi de re'nviere pe Valea Bârgăului—Năsăud.
N. Popa: Beza e criminal?
In programul adunării generale a Astrei . . .
T. Br.: „Revoluţia" din Bucovina.
Oamenii întregi încep a vorbi în felul „cuzist".
Gh. Cârlan: Ce s'a întâmplat în 10 Iulie, la Suceava.
I. Delateişani: Mişcarea lui Hitler, din Germania.
Din ticăloşiile partidelor politice.
I. Curpen: M. S. Regele Carol al II-a.
Verax: Unilateralitatea jidovească.
L. A. N. C. în Târnava mică.
Revista „Viaţa Săceleană".

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL"
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VI. — Nr. 21 şi 22. Cluj, 1 şi 15 Septemvrie 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

COMUNICAT

Hotărârile Marelui Consiliu al L. A. N. C. dela 3 August 1930

Pe baza convocării publicate în organul central „Apărarea Naţională“, dela 27 Iulie a c., Marele Consiliu al L. A. N. C., întrunindu-se Duminecă 3 August 1930, la Iaşi, a luat următoarele hotărâri:

I. Aclamă cu profund respect suirea pe Tron a M. S. Regelui Carol al II-lea şi urează Majestăţii Sale o fericită şi glorioasă Domnie.

II. La încoronarea M. S. Regelui, L. A. N. C. va fi reprezentată prin o delegaţie compusă din Preşedintele Suprem prof. *A. C. Cuza,* împreună cu d-nii Prof. *Dr. N. C. Paulescu* (Bucureşti), General *G. Marcu* (Craiova), *I. Lecca* (Bacău), fost deputat, Prof. *I. C. Cătuneanu* (Cluj), Inginer *M. P. Florescu* (Neamţ) fost deputat, Doctor *H. Vasiliu* (Botoşani) fost deputat, Prof. *G. Cârlan* (Suceava) fost deputat, Prof. *I. David* (Huşi) avocat *M. Manea* (Roman) avocat, *V. Prelipceanu* (Fălticeni) avocat, *G. Dim. Miulescu* (Craiova), Colonel *G. Dragoescu* (R.-Vâlcea), *Al. Ţieranu* (Timişoara), şi mai mulţi delegaţi săteni membri ai L. A. N. C. din diferite regiuni ale ţării.

III. Asupra crizei generale, şi a remediilor ei, Marele Consiliu, după dezbateri amănunţite, se uneşte cu următoarea expunere a Preşedintelui Suprem:

Criza generală, economică, agricolă, industrială, financiară dar mai cu deosebire criza morală, în care se zbate naţia românească, îşi are originea în criza politică permanentă, a guvernării partidelor. Aşa fiind, nu partidele pot să remedieze criza generală, pe care ele au creiat-o. Această imposibilitate este iremediabilă. Ea rezultă din însuşi principiul vicios al constituirii partidelor şi al sistemului de guvernare de astăzi, bazat pe călcarea Constituţiei. Constituţia zice:

Art. 88. Regele numeşte şi revoacă miniştrii săi“.

In loc ca să-şi numească *miniştrii săi,* Regele, după uzul consacrat încredinţează această numire a şefilor de partid, cari ei îşi numesc *miniştrii lor,* dintre membrii partidului, cu cari formează guvernul. Guvernul de partid, astfel format, stăpân pe administraţia ţării, vine apoi şi impune corpului electoral, să aleagă pe alţi membrii ai partidului, ca „reprezentanţii ai naţiunei“, constituind Adunările legiuitoare, chemate să controleze guvernul. Aşadar, partidul guvernează, şi tot partidul se controlează pe sine. Iar Regelui i se interzice orice control, pe motivul că ei sunt „răspunzători“, în virtutea următorului text al Constituţiei:

„Art. 87. Regele este inviolabil. Miniştrii lui sunt răspunzători“.

Va să zică: nici controlul Adunărilor legiuitoare, nici controlul Regelui, nici răspundere faţă de nimeni.

Din cauza aceasta, guvernând fără control şi fără răspundere, partidele s'au transformat în societăţi de exploatare a Statului, în folosul partizanilor, şi-au dus naţia românească la criza generală de astăzi, pe care nu ele o pot remedia.

Remediul crizei generale stă numai în înlăturarea partidelor ca organe de guvernare, restabilind Constituţia.

Regele să-şi numească miniştri săi, direct, şi nu prin şefii de partid, care falşifică voinţa naţională şi administraţia ţării.

Prin această singură măsură, nu de călcare, ci de aplicare exactă a Constituţiei, totul reintră în ordine.

Miniştrii numiţi de Rege, guvernează cu răspundere, fiecare pentru administraţia sa.

Corpurile legiuitoare, de data aceasta liber alese, pentru că nimeni nu va avea putinţa şi interesul să violeze voinţa alegătorilor, în lipsa şefilor de partid stăpâni pe guverne, şi interesaţi să-şi aleagă partizanii — vor controla efectiv şi obiectiv guvernarea miniştrilor.

Regele, rămânând inviolabil, reintră în rolul său constituţional, ca dupăce a numit miniştrii săi, să vadă când se impune să-i revoace, ţinând seamă de administraţia lor, şi de indicaţiile Corpurilor legiuitoare: fără ca votul acestora să poată răsturna miniştrii numiţi de Rege.

Administraţia va fi administraţie, demnă, cinstită şi harnică, de îndată ce va fi sustrasă înrâuririi partidelor.

Partidele, formând şcoli politice, rămân libere să-şi afirme ideile lor, ca organe de control şi de îndrumare a oricărei guvernări, fiind înlăturate numai ca organe de guvernare directă. Căci guvernarea, trebue să se facă nu după norme şi interese de partid, şi pentru satisfacerea partizanilor, ci după norme şi interese generale, pentru satisfacerea naţiunei întregi.

Insuşindu-şi în unanimitate această expunere a d-lui Prof. A. C. Cuza, Marele Consiliu a hotărât, ca D-sa să întocmească un „*Memoriu*“, care să cuprindă părerile L. A. N. C. asupra crizei generale şi a remediului ei, şi să ceară audienţă pentru a prezenta personal M. S. Regelui acest memoriu, în numele L. A. N. C.

IV. Faţă de alte organizaţiuni, din ultimul timp, cari ar părea că îşi propun rezolvarea aceloraşi

probleme, pentru rezolvirea cărora pe cale legală L. A. N. C. s'a constituit la 4 Martie 1923, Marele Consiliu hotărăşte:

L. A. N. C. este solidară cu toţi acei care luptă pentru rezolvirea problemei jidoveşti, prin eliminarea Jidanilor. Dar ea nu poate avea răspunderea decât a faptelor proprii, şi ale acelora cari apartinând organizaţiei sale, se conformează doctrinei, programului şi sistemului politic al L. A. N. C., astfel precum au fost expuse în „Călăuza Bunilor Români". (Ed. III Iaşi 1927).

V. Conudcătorilor Presei L. A. N. C., Marele Consiliu le trimete expresia recunoştinţei sale pentru opera lor aşa de însemnată de trezire a conştiinţei naţionale româneşti, la care lucrează cu atâtea sacrificii. Marele Consiliu apelează la toţi membrii L. A. N. C. să organizeze susţinerea presei şi a publicaţiilor ei, prin răspândirea lor obligatorie.

Ziarele locale vor apărea caşi acum fiind recunoscute ca având o mare utilitate de propagandă în regiunile lor. Dar sunt trei publicaţii periodice de utilitate mai generală cari merită o solicitudine deosebită: *„Apărarea Naţională"* (Iaşi), ca organ central al L. A. N. C., dătător al directivei sale oficiale şi în care se publică toate Comunicatele; *„Infrăţirea Românească"* (Cluj), ca revistă în care pot apărea publicaţii mai numeroase şi mai întinse, şi *„Buletinul anti-judeo-masonic"*, care nu este organ al L. A. N. C., dar contribue la luminarea, dintr'un punct de vedere special, a problemei de care ea se ocupă. Aceste trei publicaţii, cu caracter mai general cer să fie susţinute cu orice sacrificii din partea tuturor membrilor L. A. N. C., răspândindu-le pe cât mai mult.

„Apărarea Naţională" (Iaşi), ar fi util să apară în Bucureşti, dacă i s'ar putea garanta apariţia. Problema aceasta este dată în studiul d-lui *Dr. V. Trifu*, care va refera Preşedintelui Suprem.

VI. „Francmasoneria", Marele Consiliu o consideră ca o periculoasă uneltire jidănească, la care participă, inconştient şi unii buni Români, şi alţii ademeniţi de momeala foloaselor materiale ce le-ar putea obţine în calitate de „francmasoni".

Devenind astfel instrumente oarbe în mâinile Jidanilor, ei compromit interesele naţiei româneşti. Pentru a preveni aceste urmări, apelând la conştiinţa de buni Români a tuturor, Marele Consiliu hotăreşte: 1) „Francmasoneria" rămâne în studiul L. A. N. C. 2) „Francmasonii naţionali", cum pretind a fi, în deosebire de alţii, să facă dovada cu fapte, a naţionalismului lor, în lupta contra Jidanilor. 3) In orice caz, L. A. N. C. nu admite intrarea preoţilor şi militarilor în „Francmasonerie", şi cere în caz contrar să fie scoşi din biserică şi din armată. Publicaţiile L. A. N. C. vor lămuri, cu dovezi, motivele acestor hotărâri.

VII. Un biurou permanent de informaţii, se va forma în Bucureşti, la sediul „Tineretului L. A. N. C.", având aşezarea provizorie 9 bis Bulevardul Lascar Catargi, la adresa d-lui Dr. V. Trifu, cu scopul informaţiei exacte a organizaţiilor şi a ziarelor în interesul mişcării.

VIII. Intruniri publice, locale se vor ţinea cât mai des. Intruniri publice regionale se vor organiza treptat, începând cu congresul dela *Bălţi* în ziua de 28 August. O mare adunare se va convoca la Iaşi. In cazul când întrunirile ar fi împiedecate, propaganda se va face pe cât mai intens prin scris, şi dela om la om. Preşedinţii L. A. N. C., sunt răspunzători de activarea propagandei, prin orice mijloace, aceasta fiind misiunea lor cea mai de căpetenie.

IX. La alegerile viitoare, L. A. N. C. va pune candidaturi în toate judeţele ţării. Preşedinţii judeţelor organizate, vor activa organizarea judeţelor vecine, neorganizate, pentru cari li se vor da delegaţii speciale.

*

Aducând la cunoştinţa tuturor membrilor L. A. N. C. aceste hotărâri ale Marelui Consiliu dela 3 August, le punem în vedere răspunderea pe care o au, faţă de ţară şi neam, în aceste momente de criză generală.

Inalta prevedere a L. A. N. C. de a fi refuzat să fie partid, şi de a fi combătut ea cea dintâiu, statornic, sistemul vicios al partidelor, apare astăzi în toată strălucirea. Partidele se prăbuşesc. O revoltă unanimă, legitimă, cere ca partidele să fie înlăturate numaidecât, dupăce toată lumea vede că guvernării lor se datoreşte sărăcia obştească, dezorganizarea morală a naţiei, şi copleşirea ei de Jidanii paraziţi cari au ajuns, prin partide, stăpâni pe politica ţării. Regimul partidelor este dar definitiv perimat, şi aşteaptă numai să fie înlocuit pe cât mai curând, cu o nouă guvernare care să dea satisfacţie nevoilor de existenţă a naţiei româneşti.

Aici, doctrina şi Programul L. A. N. C., se impun în conştiinţa mulţimii, ca singura salvare, după cum o dovedeşte strigătul popular, tot mai hotărît: *să vină cuziştii!*

L. A. N. C. este astăzi o speranţă. Ea poate fi mâine o garanţie a ordinei.

Evenimentele se precipită. Fiecare să-şi facă datoria.

Preşedintele Suprem al L. A. N. C.

A. C. CUZA

deputat de Roman.

De ce nu aplicaţi legea?

După cele petrecute în Maramureş şi Bucovina, ziarele cu simţ românesc sunt pline de informaţii privitoare la camăta revoltătoare ce se practică în regiunile de mai sus. Bine înţeles, beneficiarii sistemului de a despoia pe ţăranii români până la desperare sunt aceia pe care îi indică anchetele recente, plângerile celor jefuiţi prin poliţe, constatările nedesminţite ale experienţii administrative şi învăţămintele istoriei din toate timpurile şi din toate ţările: sunt în primul rând şi în enorma lor majoritate *Jidanii.*

Nu contestă nici un om de bună credinţă acest adevăr; dar foarte puţini au curajul civic, de a numi pe faţă, cu numele lor adevărat, pe autori.

Foarte mulţi se întreabă: ce-i de făcut? Cum să combatem flagelul cametii care a scos pe Românii din Maramureş, din vetrele lor părinteşti, care face pe Bucovinenii noştri să-şi ia lumea în cap?

In afară de complexul de măsuri, cari pot distruge dependenţa economică a ţăranului român, de cămătarul satelor, măsuri cari cer timp şi capital: în primul rând cooperativele, răspunsul urgent la întrebarea ce se pune imediat sub presiunea nevoilor actuale, e simplu şi aplicarea soluţiei tot aşa de simplă, pentru un guvern de oameni întregi, adică oameni neaserviţi intereselor streine şi nepreocupeţiţi de căpătuirea partizanilor.

Această integritate de caracter formează condiţia, ce tocmai lipseşte actualilor guvernanţi şi deci zădărniceşte soluţia simplă şi dreaptă din răspunsul aşteptat.

Răspunsul: în actuala criză acută din Bucovina şi Maramureş cămătăria se combate imediat şi efectiv *prin lege*. Care lege? Răspund: legile cari stau încă în vigoare din timpul regimului maghiar şi austriac, în teritoriile alipite, cari legi nefiind abrogate îşi păstrează actualmente întreaga lor valabilitate.

Nimeni nu poate afirma că prin întemeierea României întregite s'ar fi distrus continuitatea de drept în Ardeal şi Bucovina în acele materii, cari nu au fost regulamentate prin legi ale regimului românesc. Acolo unde nu a intervenit legiuitorul român, nici printr'o inovaţie legislativă, nici printr'o abrogare expresă, este firesc, în virtutea principiului de continuitate, care asigură ordinea juridică, să urmeze a se aplica dispoziţiile legilor de drept privat şi penal dinainte de Unirea dela 1918.

In materie de camătă atât legea ungară cât şi cea austriacă conţin dispoziţii precise, pe care le aducem la cunoştinţa cetitorilor noştri.

I. Legea ungară XXV din 1883 „despre cămătărie şi afaceri de credit vătămătoare“ cuprinde următoarea dispoziţie în § 1.:

„*Comite delictul uzurii (camăta) şi se pedepseşte cu închisoare dela o lună până la 6 luni, precum şi cu amendă dela 100 până la 2000 fiorini (aur), acela care folosindu-se de strâmtoarea, uşurinţa ori lipsa de experienţă a altuia îl crediteazâ ori îi dă amânare de plată în condiţii cari, prin foloasele materiale exagerate consimţite lui sau unui terţiu, sunt de natură a provoca sau a potenţa ruina debitorului sau garantului; ori dacă aceste foloase, după împrejurările cazului sunt atât de mari încât stau într'o disproporţie vădită cu prestaţiunea creditorului.*

In afară de pedeapsa de mai sus se poate pronunţa şi pierderea funcţiunii publice şi suspendarea exerciţiului drepturilor politice“.

§ 2. „*Se pedepseşte până la 2 ani închisoare şi 4000 fiorini (aur) precum şi cu pierderea funcţiunii şi suspendarea exerciţiului drepturilor politice acela care, spre a masca cămătăria, obţine prealabil o sentinţă sau o transacţie judecătorească, ori îşi asigură foloasele materiale ale cămătăriei prin afaceri fictive, ori prin poliţe, ori îşi stipulează împlinirea obligaţiilor rezultând din cămătărie prin cuvântul de onoare, jurământ ori alte asemenea confirmări din partea debitorului.*

Tot aşa va fi pedepsit (Al. 1) acela care se ocupă în mod profesional cu afaceri de cămătărie, ori acela care a fost pedepsit pentru cămătărie fără să fi trecut 10 ani dela ultima pedeapsă.

Condamnatul, dacă nu aparţine comunei unde săvârşeşte cămătăria, se poate expulza din comună; iar streinul se poate expulza din ţară“.

§ 3: pedepseşte pe cesionar.

§ 5: prevede urmărirea cămătarului cu efect retroactiv, afară de cazul sentinţei şi transacţiei judecătoreşti.

§ 9: dă drept de acţiune penală şi civilă părţii vătămate, soţului, rudelor, ascendente şi descendente, tutorelui şi curatorului. Partea vătămată deschizând procesul, ce nu se mai poate închide prin bună învoială, trebuie să fie asistată de procuror.

§ 10: conţine următoarea dispoziţie:

„*Dacă într'unele comune ori regiuni se manifestă sărăcirea generală şi sunt indicii că este cauzată prin uzură, ori alte semne ar arăta că s'a întins cămătăria, atunci autorităţile administrative sunt datoare a cerceta situaţia şi a face propuneri Ministerului de Justiţie, care în baza acelor propuneri poate ordona urmărirea din oficiu a cămătăriei*“.

Sub regimul maghiar s'a ordonat urmărirea din oficiu a cămătarilor din Maramureş, după cererea comisarului guvernului *Eduard Egen*, pe care Jidanii cămătari s'au răzbunat împuşcându-l pe ferastră, în propria-i locuinţă, între anii 1890—1900.

Legea maghiară prevede competinţa Tribunalului în procesele de cămătărie, independent de sumă.

§ 17: statuează o contravenţie *sui generis* şi o pedepseşte până la 2 luni închisoare şi 300 fiorini (aur) amendă, în caz când cineva îşi asigură pretenţia, de altfel legitimă, prin obţinerea cuvântului de onoare, jurământului ori promisiunii în forme analoge din partea minorului sau a unei persoane, care călcându-şi cuvântul îşi perde funcţia.

II. Regimul austriac, în contra cametei, are la bază două legi: cea din 19 Iulie 1877 (vezi Reichsgesetzblatt Anul 1877, No. 66), şi cea din 28 Maiu 1881, care deşi mai puţin aspră decât cea dintâiu, prevede aplicarea mai departe a legii din 1877 la transacţiile încheiate înainte de intrarea în vigoare a legii din 1881, şi anume: în *Galiţia şi Bucovina*, unde era de notoritate publică faptul, că Jidanii cămătari ruinează populaţia creştină ţărănească. (Vezi *Finger*. Ost. Strefrecht, Tom. I, pag. 224).

Legiuitorul din 1877, spre a lovi mai straşnic delictul de camătă, acordă judecătorului dreptul să-l urmărească din oficiu; iar în ce priveşte dovedirea faptului de camătă, legiuitorul părăseşte sistemul regulelor legale în ce priveşte probele (gesetzliche Beweisregeln), lăsând judecătorului libertatea de a-şi face convingerea oricum (Sistem der freien Beweiswürdigung).

Regimul austriac nu se dosebeşte în fond, de cel maghiar, căruia i-a servit de model; îşi păstrează întreaga lui valabilitate şi astăzi în Bucovina, gâtuită de cămătarii jidani.

Iată, domnilor guvernanţi, şi în special Domnule Ministru al Justiţiei, texte de legi, cari nu şi-au pierdut valabilitatea lor prin faptul întregirii neamului şi nici ulterior nu au fost expres abrogate. Le aveţi la îndemână, formulate precis în urma unei lungi experienţe câştigate nu numai în Ungaria şi Austria antebelică, dar şi în Germania, care în aceiaşi termeni, aproape identici, a luat măsuri contra cametei încă din 1880, prin paragrafele 302 *a*, 302 *b*, 302 *c*, 302 *d* şi 302 *e* din codul penal, şi prin paragraful 138 din codul civil dela 1900, în care paragraf raportul juridic, viţiat prin camătă, este nul, ca fiind încheiat contra bunelor moravuri.

Dacă le aveţi la îndemână, de ce nu le aplicaţi, Domnule Ministru al Justiţiei, din guvernul naţional-ţărănist Maniu-Mihalache? Unde vă este grija de naţiunea, ce se sbate în ghiarele cămătăriei jidoveşti? de acea naţiune pe care aţi zăpăcit-o cu făgăduinţe în opoziţie şi acum o lăsaţi pradă vampirilor [1]).

---

[1]) Pentru aceia cari găsesc expresia exagerată, reproduc următorul fragment din articolul intitulat „*Cerem guvernului*“, apărut în ziarul *Universul* din 8 August 1930, semnat de cunoscutul ziarist, *onest*, spre deosebire de unii gazetari cari din scrisul lor fac averi prin sperţuri şi şantaje, *naţionalist*, spre deosebire de secăturile cosmopolite puse în slujba finan-

Cum? Un guvern, ce se intitulează național-țărănist, să nu aibă nici atâta suflet față de lumea noastră dela țară, care face puterea nației, să nu aibă nici atâta simț de omenie și dreptate cât au avut asupritorii neamului românesc, Ungurii și Austriacii, prin textele de legi, mai sus citate și aplicate în timpul domniei lor?

Oare credeți, domnilor miniștri, cari vă întruniți zadarnic în consilii spre a discuta situația din Bucovina și Maramureș, că opinia publică românească nu se întreabă: pentru ce atâta vitregie față de lumea noastră dela țară? pentruce pe bieții țărani îi oropsiți sistematic și pe cămătarii Jidani îi acoperiți și îi ocrotiți?

Românul, cu simțul lui cumpănit și ascuțit, v'a judecat și cunoaște precis motivul pentru care nu-i veniți în ajutor, în lupta lui pe viață și pe moarte cu cămătăria jidovească.

El vă știe, că nu mai aveți autoritatea morală să luați măsuri contra Jidanilor, pentrucă paianjenul iudaic V'a prins ca pe muște în plasa intereselor lui.

Spre a sfâșia pânza morții, întinsă de Jidani și politicianii jidoviți asupra trupului nenorocitei noastre nații, se cer alți oameni decât aceia cari ne-au guvernat în ultimii zece ani.

I. C. CĂTUNEANU.

ței jidovești, *de o necontestată autoritate morală și superioritate profesională: Dl. Constantin Bacalbașa.*

Iată în ce termeni scrie dsa despre despoierea de către Jidani a țăranilor cari vin la târg în orașul Suceava:

„Situația e prea gravă pentru ca cunoscuta mușama să mai poată acoperi infamia. E spăimântătoare exploatarea. Să știe țara dela un capăt până la celalt, să afle țărănimea din întregul regat al României Mari, că sub un guvern al partidului național-țărănesc, a fost cu putință ca țărănimea săracă să fie desbrăcată de cojoace, ziua în amiaza mare și lăsată despoiată, să îngrașe pe tâlharii proteguiți de administrație. Să afle țara! Strigăm acest cuvânt al sufletului revoltat“.

Lupta împotriva partidelor politice.

Un lucru e cert: regimul partidelor politice a ajuns la un punct mort. Problema care interesează și preocupă toată lumea este: ce punem în locul partidelor politice?

In ziare găsim cele mai diferite păreri: Unii susțin că, numai partidele politice pot guverna, alții iarăși pledează pentru dictatură și nu lipsesc nici cei ce ar vrea să găsească o cale mijlocie, susținând că un guvern de concentrare ar fi singura soluțiune potrivită.

Noi zicem: *toți au dreptate din punctul lor de vedere*. Căci pentru oamenii politici practici (fie adevărați oameni politici sau politiciani, ziariști, sau simpli alegători) rezolvirea „cea mai bună“ a problemei e aceea care le aduce lor (sau „clasei“ lor) cel mai mare folos. Acești oameni nu năzuiesc să dea o soluțiune teoretică (obiectivă) a problemei. Ei stau în luptă și își apără interesele lor (personale, familiare, de clasă, de partid, de rasă etc.). Se'nțelege că ei nu neglijează a susține că „formula“ lor e, și din punct de vedere teoretic, cea mai bună. Argumentele „științifice“ servesc pentru a înlesni adoptarea formulei de către marea mulțime, care, astăzi, *crede* în știință, fără a putea deosebi însă adevărata știință de șarlataneriile politicianiste demagogice.

Termenii de „democrație“, „libertate“, „egalitate“, combinați cu „vot universal“, „parlamentarism“, „liberalism“ etc. servesc pentru a încurca mințile cetățenilor și a-i face să meargă pe drumul dorit de demagogi. Când se spune că o atitudine e antidemocratică, oligarhică, reacționară, această atitudine devine odioasă.

Așa operează în mod sistematic presa jidovească. Antisemitismul e reacționar, mediavale etc., iar comunismul e democratic, modern etc. Un ziar jidovesc scrie că antisemitismul e un fenomen din anul 1400, iar comunismul, din 1930. In acest fel politicianii cumpărați de banul jidovesc se mândresc că sunt civilizați și moderni și democrați, vânzându-și țara și neamul, arestând pe antisemiți (adică pe Românii ce-și apără țara împotriva comunismului jidovesc) și apărând pe comuniști.

In cele ce urmează nu vom da formule de acțiune, nu vom pleda pentru desființarea partidelor și intronarea dictaturii, nu vom lăuda nici democrația, nici oligarhia, nici tirania, ci vom arăta cari măsuri ar putea restabili echilibrul comunității reprezentată prin Statul român. Vom căuta deci rezolvirea pur teoretică (obiectivă) a problemei care agită spiritele în momentele de față.

Presupunem că cetitorii cunosc istoria română și mai ales luptele între partidul conservator și cel liberal din secolul trecut. Fixăm rezultatul: partidul liberal a ieșit învingător pe toate liniile. A desființat marea proprietate, a redus prerogativele monarhice la un minim, și-a aservit armata prin numirea de oameni devotați partidului în posturile conducătoare, și-a format o birocrație devotată partidului, a liberalizat biserica, magistratura, școala — în sfârșit a prefăcut Statul într'o vastă întreprindere comercială și bancară. Parlamentul deveni un consiliu de administrație al acestei intreprinderi, iar „casa“ Brătianu conducea această întreprindere. Această „casă“ deveni atât de puternică încât după moartea Regelui Ferdinand, Ion Brătianu se putea considera stăpân absolut al Statului Român. Nu mai există în Stat nicio Putere care să se fi putut opune voinței șefului partidului liberal.

Moartea lui Ion Brătianu răsturnă toată ordinea politică. Național-țărăniștii, având și ei un șef ambițios și dornic de dominațiune absolută, începuseră acuma pe vremea lui I. Brătianu să pregătească revoluția. Din toate colțurile țării începuseră să se miște „revoluționarii“: socialiștii, comuniștii, Maghiarii, Rutenii, Bulgarii și, în fruntea tuturora, hidra jidovească internațională începu să zbiere și să ațâțe poftele tuturor dușmanilor țării. După moartea lui Ion Brătianu, revoluția fu pregătită la lumina zilei. Alianțe strânse cu minoritarii, socialiștii și finanța jidovească, au fost încheiate, iar țăranilor li se promitea raiul pe pământ dacă vor da la cap liberalilor. Regența era prea slabă pentru a pune capăt acestor uneltiri, iar liberalii rămași fără șef și dezbinați între ei, s'au retras, dând țara pe mâna demagogilor. Ce s'a întâmplat se știe și se poate spune în puține cuvinte: Țara a fost scoasă la licitație. S'au făcut împrumuturi peste împrumuturi pentru a hrăni hoardele flămânde, cari puseră stăpânire pe țară, și impozitele au crescut neîntrerupt pentru a „echilibra“ bugetul, adică pentru a plăti luxul noilor stăpâni. In doi ani de zile cetățenii

pe deplina lămuriţi asupra „democraţiei" naţional-ţărăniştilor, şi în lipsa a ceva mai bun, simpatiile se îndreaptă iarăşi către liberali.

Aceştia, profitând de dragostea neaşteptată a mulţimii, începură să pregătească ei „revoluţia". Deastădată ei erau hotărîţi să facă un „*sfârşit*", adică să înlăture Regenţa şi să facă „republică". Ce mai gospodărie avea să fie în republica dlui Vintilă Brătianu!!

Avea să înceapă iarăş hora mare liberală, dela un capăt la altul al ţării şi noui biruri ar fi trebuit stoarse pentru a-i despăgubi pe bieţii liberali de lunga opoziţie în care le mai secaseră veniturile.

Dar în toiul luptei de răsturnare a guvernului naţional-ţărănist şi de anarhizare completă a ţării (căci voinicii ambelor tabere aveau să intre în acţiune şi directorii regionali aveau să-şi schimbe condeiul cu spada, pentru a-i doborî pe şefii regionali liberali), în toiul „revoluţiei" liberale deci, se ivi o nouă putere care puse dintr'odată capăt hărmălaiei politicianiste.

Se ivi *REGELE!*

Stupefacţia liberalilor a fost clasică. Au rămas cu gura căscată, uluiţi, zdrobiţi, înmărmuriţi. Apoi se desmorţiră şi trecură într'un fel de nebuneală: începură să bâlbâie şi să scuipe venin şi abia după câteva zile îşi veniră în fire. Ca omul care se trezeşte din leşin ei înţeleseră încetul cu încetul realitatea. Naţional-ţărăniştii, năuciţi şi ei în primul moment, se orientară mai repede, căci lovitura care-i doborî pe liberali, trecu pe lângă ei, şi numai presiunea aerului îi clătină şi pe naţional-ţărănişti. Erau unii cari credeau că măciuca se va ridica din nou şi va cădea şi pe capul naţional-ţărăniştilor.

Şi mai sunt încă oameni cari au credinţa că această clipă nu e departe. Aceştia sunt aderenţii formulei: *Jos partidele politice Regele să guverneze!*"

Şi eu sunt împotriva regimului partidelor politice; deoarece acest regim e tiranic, anarhic, imoral. N'a existat şi nu există oligarhie mai odioasă, mai stupidă şi mai primejdioasă pentru naţie, decât oligarhia comitetelor executive ale partidelor politice. Nepotismul cel mai feroce, corupţia cea mai greţoasă, demagogia cea mai sălbatecă, minciuna, intriga — în sfârşit toate viciile politice se nasc şi se cultivă în aceste comitete executive, pepeniere de şarlatani **politici**. Zic *politici;* căci **în familie, în viaţa de** toate zilele, la restaurant, la strand, în biblioteci sau la plug, aceşti oameni pot fi oameni cumsecade. Dar cum trec pragul clubului politic ei se prefac în oameni fără scrupule: iau sperţuri, comisioane, pun la cale distrugerea materială şi morală a adversarilor politici şi se comportă ca nişte nebuni cari au scăpat din balamuc.

Şi atunci: cum să laşi ţara pe mâna acestor cuiburi de şarlatani! Ţara trebuie să aibă un stăpân care să poată înfrâna poftele politicianilor, care să stabilească o ierarhie a valorilor întemeiată pe meritul personal şi nu pe înrudirea cu şefii de partide! Trebuie să existe un arbitru imparţial care să împiedece ca luptele de partid să degenereze în încăerări şi în războiu civil.

Deci Regele a sosit la vreme pentru a pune capăt anarhiei în Ţara noastră.

Noi nu putem şti în ce direcţie şi cu ce rezultat se va desfăşora acţiunea Sa. Aci în provincie ne lipsesc toate elementele pentru a face preziceri şi pentru a calcula şansele unei acţiuni politice. Dar noi putem formula ipoteze şi în temeiul lor, putem expune posibilităţile în limitele cărora se pot produce evenimentele.

In ipoteza că Majestatea Sa Regele vrea să pună capăt *guvernării* partidelor politice, deci să pună stavilă anarhiei administrative şi exploatării nemiloase a Ţării prin bandele politicianilor, El trebue să opună *puterii reale* a partidelor, altă *putere reală.*

Această putere reală există în parte, în parte trebue creată.

Partea care există este armata, adică naţiunea sub arme, care a jurat credinţă şi ascultare necondiţionată Regelui şi e gata şi în stare să acţioneze oricând la ordinul Majestăţii Sale. Deci: *armata trebue scoasă cu desăvârşire de sub influenţa şefilor de partide.*

Al doilea factor hotărîtor este aparatul administrativ, corpul funcţionarilor administrativi. *Şi aceşti funcţionari trebuesc sustraşi cu desăvârşire înrâuririi partidelor politice.* Ei trebuie să fie puşi în atârnare nemijlocită de *Guvernul Majestăţii Sale.* Ţara trebue să aibă prefecţi, subprefecţi etc., ai Regelui, şi nu prefecţi liberali, naţional, ţărănişti etc.

Din acest corp de funcţionari administrativi Majestatea Sa Regele îşi va alege guvernul, care să facă administraţie, **raţională**, obiectivă, nepărtinitoare.

Având la dispoziţie aceşti doi factori, Regele nu numai că poate, dar va trebui să menţină parlamentul ca instituţie de *control administrativ* şi *de legislaţie.* In limitele acestor două atribuţiuni parlamentul să se bucure de toată libertatea şi politicianii şi demagogii să-şi exerciteze meseria în voie: să controleze cheltuielile şi veniturile, dar să-şi coase buzunarele proprii!! Partidele politice vor avea deci un rol foarte frumos şi nobil: să apere interesele diferitelor clase sociale, profesiuni, rasse (mai ales ale rasei jidoveşti) împotriva abuzurilor administrative; ele vor putea influenţa asupra legislaţiei pentru a asigura progresul şi ordinea în toate domeniile de activitate. Politicianii vor putea face democraţie, umanitarism, filozofie şi astrologie: *dar nu vor putea fura.* Şi această neputinţă a lor ar însemna un mare progres pentru Ţară.

Şi pentru a se evita conflicte între Rege şi parlament, trebueşte restabilită independenţa *puterii judecătoreşti*, independenţa *materială* şi *morală.*

Nu intrăm în detalii, căci exemplele istorice şi actuale despre echilibrarea şi separaţiunea puterilor în Stat sunt numeroase şi cunoscute.

Ceea ce vrem să stabilim este: că pe vremea Regenţei *dictatura* ar fi fost singura soluţie posibilă a crizei de anarhie. Nici Ion Brătianu, nici Iuliu Maniu, nici alţii n'au avut şi n'au stofă de dictatori în ei. Anarhia părea inevitabilă. *Regele* n'are nevoie de dictatură şi un rege nici nu poate fi dictator ci el ar putea numi un dictator (de bună voie sau nevoit de împrejurări ca în Italia). Dar aceasta ar fi o măsură extremă. Situaţia dela noi nu reclamă încă o astfel de măsură. Niciun partid nu e destul de puternic ca să impună Regelui numirea unui dictator, şi a *numi* un dictator, ar însemna a creia o putere care poate deveni primejdioasă regalităţii. A reveni la sistemul rotaţiunii ca pe vremea Regelui Carol I, ar fi iarăş să oscilezi între doi sau mai mulţi ambiţioşi, cari — pe lângă zădărnicirea unei administraţii raţionale — s'ar putea uni împotriva Regelui, sau unul din ei ar dobândi un ascendent primejdios pentru puterea regală.

Dacă pe vremea lui Locke şi Montesquieu se punea problema îngrădirii puterii regelui şi lărgirea puterii parlamentului, **astăzi**

problema este de a îngrădi puterea parlamentului şi sfera de acţiune a partidelor politice în folosul puterii regale.

In ţările continentale nu s'a ajuns la o echilibrare stabilă a „puterilor". Mai ales războiul mondial a făcut ca oscilaţiile să devină atât de vehemente încât dela „tiranii" de dreapta Statele au trecut la tiranii de stânga sau viceversa.

Şi noi mergeam repede spre o tiranie de stânga, dacă n'ar fi intervenit restaurarea monarhică.

In momentele de faţă sunt date condiţiunile pentru instituirea unei monarhii constituţionale: adevărate şi durabile.

Infăptuirea ei depinde de condiţiunile *reale, concrete,* cari pot confirma, dar pot şi infirma ipoteza noastră.

TRAIAN BRĂILEANU
profesor la Universitatea
din Cernăuţi.

Ion I. C. Brătianu a murit asasinat? [1])

La moartea năpraznică a lui Ion I. C. Brătianu, s'a vorbit de o boală foarte ciudată şi nouă, pe care numai el ar fi avut-o, cu sufocare, otrăvirea sângelui, distrugerea rinichilor etc.

Lumea, surprinsă, ar fi voit să se dumirească, să afle adevărul limpede...

Ziarele jidăneşti şi cele francmasonice (adică inspirate tot de Jidani) începură să urle că Brătianu a fost operat greşit, iar ziarele jidoveşti din străinătate precizară, chiar, că d. Prof. Dr. Angelescu *a făcut operaţia tremurând, că i-a picat pe jos cuţitul, că a infectat rana, etc.*

Fapt iarăş ciudat: Prof. Angelescu nici nu încercase măcar să opereze pe Brătianu, care a fost operat de alţi chirurgi, cu toată măestria. Totuşi prof. Angelescu nu a tras la răspundere pe acuzatorii săi, căci tocmai atunci domnia-sa, printr'o coincidenţă ciudată, s'a pomenit cu averea ameninţată de şmecheriile Jidanilor, cari l-au şi păgubit cu zeci de milioane...

S'a făcut linişte, nu s'a mai vorbit de boala lui Ion Brătianu, dar s'a pornit în gazete şi cafenele o gălăgie asurzitoare împotriva d-lui Vintilă Brătianu, ca şi cum era nevoie de a abate mintea oamenilor dela moartea lui Ion Brătianu.

D. Vintilă Brătianu, fără nici un motiv apreciabil a părăsit guvernul...

La aceste ciudăţenii, se mai adăogară inexplicabilele înscrieri de liberali, în Lojile francmasonice, şi o violentă campanie liberală în folosul Jidanilor şi în contra cuziştilor.

Mai puturăm constata ciudata plecare din Parlament a liberalilor, ca să lase frâu liber naţional-ţărăniştilor, cari deteră ţara, de mâini şi de picioare, plocon Jidănimii.

Toate aceste ciudăţenii ni se par lămurite de un scriitor francez...

Eugène Delahaye, *într'o carte foarte interesantă:* Un reportaj în Lojile francmasonice, *scrie la pagina 266, rânduri cari dau de gândit: din ele reese că* Ion I. C. Brătianu fusese condamnat de lojile masonice, *că omul de Stat român care se împotrivise în 1919, faimoaselor deciziuni ale Jidovimii universale,* a fost asasinat, otrăvit de francmasoni, *şi că despre moartea lui, se vorbea la Paris cu câteva zile înainte de aşa zisa lui îmbolnăvire.*

Dacă reflectăm niţeluş, constatăm că:

1. Boala lui Brătianu, aşa cum s'a ivit, cum a decurs şi cum s'a sfârşit, nu există descrisă prin nici una din boalele infecţioase, de care ne vorbesc tratatele medicale...

Ar trebui să presupunem că Dumnezeu a hărăzit o boală specială numai pentru Brătianu... fapt greu de admis.

2. In toate tratatele medicale se găsesc, în schimb, descrise otrăviri, cari înveninează sângele, distrug rinichii, producând în acelaş timp un edem, o umflare bruscă a laringelui, o sufocare.

Când această sufocare se datoreşte unei afecţiuni care nu atinge rinichiul, se poate deschide repede beregata şi bolnavul scapă cu viaţă, dar când sufocarea e însoţită de otrăvirea sângelui şi arderea prin otravă a rinichilor, operaţia e zadarnică, oricât de bine ar fi făcută.

3. Brătianu a avut toate semnele unei otrăviri a sângelui.

Brătianu a avut toate semnele unei distrugeri brutale, prin otravă, a rinichilor.

Brătianu a avut un edem al glotei pentru care operaţia perfect executată, a fost zadarnică.

Prin urmare, avem tot dreptul să credem, — şi nimic şi nimeni nu ne poate dovedi contrariul, — că moartea lui Brătianu se datoreşte nu unei boale microbiene, ci unei intoxicaţii prin otravă.

4. Brătianu nu poate fi acuzat că s'a sinucis, dar purtarea lui în ultimile luni ale vieţii, ne face să credem că el avea presimţirea unei primejdii care-l ameninţa. Poate că a fost chiar prevenit.

Asociaţiile criminale ale francmasonilor, deşi secrete, obişnuiesc să ameninţe pe duşmanii lor.

Avem tot dreptul să credem că Brătianu a putut fi întâiu ameninţat şi apoi otrăvit de asasinii a căror procedare este caracteristic francmasonică.

In plus:

După moartea lui Brătianu, liberalii de seamă (I. G. Duca, C. Argetoianu, *gen.* Moşoiu, *Dr.* Angelescu, George Brătianu *şi alţii) au năvălit în lojile francmasonice, unde au depus jurăminte secrete faţă de ucigaşii evidenţi ai lui Ion Brătianu.*

Cine ne poate împiedeca judecata noastră foarte logică, ce ne spune că acest fapt se datoreşte fricii de otravă?

In orice caz, moartea lui Ion Brătianu a venit la timp pentru Jidani şi slugile lor francmasonii, căci azi toţi fruntaşii partidelor politice se găsesc în mâinile Jidanilor, în lojile francmasonice, unde tremură şi dnii Duca, Argetoianu, Moşoiu, Angelescu, G. Brătianu etc. (liberali), şi Voicu Niţescu, Vaida, Lugoşanu, Răducanu, *etc. (naţional-ţărănişti) şi* Octavian Goga, Trancu *etc. (averescani)...*

Dr. V. TRIFU
— Bucureşti —

[1]) Din „Acţiunea Română" din 1 August 1930. Organ al tineretului L. A. N. C., **Bucureşti.**

IN ORGANUL OFICIAL AL PARTIDULUI AVERESCAN din jud. Someş, fostul subsecretar de stat Dr. Iosif Boca, îşi permite luxul, de a încerca să veştejească „propaganda antisemită" şi se provoacă la constituţie; iar noi, ne întrebăm, dacă nu cumva într'o bună zi, bieţii Români din jud. Someş, năpăstuiţi de Jidani vor aplica şi ei constituţia, acelora, ce fac pe adevăraţii Jidani. Dar ce zice la toate acestea Dl Octavian Goga, care cândva milita, pentru ideea naţională integrală?

Glas de preot, din Maramureş.

Cum înţelege Guvernul Maniu libertatea?

In decursul istoriei universale, nici un principiu n'a fost mai mult apărat, decât principiul libertăţii. Dl. Maniu pe când era în opoziţie vecinic avea pe buze acest sfânt cuvânt, al cărui esenţă nu la înţeles inima sa. Libertatea cetăţenească prevede propagarea ori cărei gândiri omeneşti, netulburat de nimeni, până când aceasta gândire este pentru neam, ţară şi rege.

Domnul Maniu şi Vaida, libertăţii i-au dat cu totul alt înţeles şi anume: libertate numai pentru mine şi nimic nu este liber pentru tine.

Libertatea are un alt înţeles în însemnările noastre specifice şi anume: *libertate pentru tot ce e în interesul naţiunei şi oprire a tot ce-i în defavoarea naţiunei, şi poartă în sine stigmele păcatului.*

Noi Românii naţionalişti-creştini avem cutezanţa de a trage liniile cele mai largi, la care are dreptul fiecare Român şi creştin şi a trage şi liniile de oprire pe care n'are dreptul nici un păgân a le depăşi, nici cu învoirea Dlui Maniu, Vaida şi Iunian.

Gura ne este făcută de mama noastră, pentru a vorbi tot ce poate să vorbească un Român, netulburat de nimeni, nici chiar de călăii guvernului tuturor samavolniciilor.

Adunările noastre, decurg dela principiul că omul este fiinţă dumnezeiască, pentru a se asocia, în scopul ajungerii unui bine naţional.

Naţiunea este română, nu pentrucă are în frunte un guvern Maniu—Vaida—Junian, ci pentrucă mamele române dau naştere copiilor, cari prin naşterea lor, au drept să fie fericiţi şi să se nizuiască la fericire.

Libertatea Românului nu poate să atârne de voinţa guvernului, ci trebuie să atârne de cauza dreaptă sau strâmbă a voinţei poporului român.

Când poporul român este prins în jug guvernamental, atunci libertatea este o fantomă, cu uşi închise, cu suspine, cu dureri, cu voinţi neîmplinite, cu foamete, cu mizerie, cu neajunsuri, cu temniţi, cu baionete folosite contra fiilor neamului românesc.

Libertatea este un zâmbet sarcastic pe buzele guvernului Maniu-Vaida-Junian şi parlamentarismul acestor matadori nu e decât o închipuire grea de păcate.

Dar ce putem aştepta dela guvernul libertăţilor imorale şi plutocraţiei, care este rob al tuturor păcatelor. *Acest guvern, este robul fiilor lui Iuda.*

Pentru libertate a jertfit tot ce a avut mai scump naţiunea română, pentru libertate suntem şi noi întemniţaţi. *Noi prin muncă, voim înflorirea naţiunei române, ei prin mişelie voiesc a nimici stratul de putere al acestei naţiuni, pe care, niciodată n'au înţeles-o.*

Azi, noi care ne-am luptat pentru desrobirea economică a naţiunei române, suntem întemniţaţi, ceva absurd la prima înfăţişare, însă adevăr în realitate. Din 18 Iulie până azi, aşteptăm soarele libertăţii ca să se ivească pe deasupra temniţei noastre unde suntem încolăciţi, pe bunul plac al călăilor noştri naţional-ţărănişti.

Guvernul Maniu-Vaida-Junian, ne-a întemniţat, pentru interesul Jidovilor, deci să poftească a-şi schimba numele în guvernul intereselor împărăţiei lui Morgan Duvăd.

Iar noi cu insistenţă, ne cerem libertatea noastră, răpită de acest guvern al tuturor fărădelegilor şi al păcatelor.

Suntem întemniţaţi în Arestul Preventiv al Tribunalului din Sighetul Marmaţiei: *Andrei Berinde* preot unit; *Ion Dumitrescu* preot ortodox; *Ion Metea, Dumitru Constantin, Constantin Saviu, Gheorghe Coste, Victor Andriţoiu* studenţi; *Ion Mihali, Vasile Timiş, Grigore Mihali* ţărani. Zece Români suntem întemniţaţi pentru sfânta dreptate.

ANDREI BERINDE
preot unit.
— Maramureş —

IN PROCESELE PORNITE împotriva dlor Corneliu Zelea Codreanu, Colonel Neculcea, Preoţii Berinde, Dumitrescu şi soţii studenţi, au primit telegrafic, apărarea, avocaţii din „Frăţia de Cruce" în frunte cu dl Dr. Amos Francu.

Zi de re'nviere pe Valea Bârgăului-Năsăud.

Duminecă 1 Iunie a. c. a fost o zi de înălţare sufletească pentru toată populaţia românească din regiunea udată de râuşorul Bârgău.

Frumoasele conferinţe ţinute de tânărul *G. D. Dănilă* venit dela Iaşi, au pătruns adânc în sufletele Romănaşilor noştri dornici de sfaturi româneşti. In această zi datorită bunilor Români *Vasile Monda* şi *Simion Tonea*, care au pus automobilul-camion la dispoziţie, venind la Mureşenii Bârgăului însoţiţi de fraţii luptători *Mihali, Gavril Purcil* înv., *Iosif Bal* stud. cum şi alţi săteni mai distinşi din Tiha Bârgăului — s'a ţinut conferenţe, prin bisericile şi curtea şcoalelor din *Mureşenii Bârgăului, Turiac* şi *Bistricioara* la care conferinţe a asistat tot poporul din comună, cum şi de prin împrejurimi, în frunte cu dnii preoţi şi învăţători. Din conferinţe, auditorii au extras învăţăminte referitor la: 1. Insemnătatea bisericii noastre strămoşeşti creştine din punct de vedere Naţional. 2. Sectarismul, alcoolismul susţinut de Jidani ca mare pericol naţional; cum să ne apărăm etc. 3. Solidaritatea Naţională a Neamului, prin cunoaşterea şi iubirea reciprocă a noastră a Românilor din toate meleagurile etc. 4. Partidele jidovite cari lucrează în dauna ţării şi în defavorul neamului nostru Românesc.

In sufletele noastre ale Românilor depe Valea Bârgăului, grăniceri şi adevăraţi urmaşi ai lui Andreiu Mureşianu, s'a aprins focul patriotismului şi a dragostei de neam şi simţim cum în inimile noastre se isvodeşte idealul culturei noastre proprii Naţionale.

Camionul, care ne transporta dela comună la comună, era frumos împodobit şi arborat cu stindardul nostru treicolor, pe care era frumosul nostru semn Svastica, ce simbolizează nădejdile reînvierii Neamului nostru Românesc.

*

La începerea conferinţei, în satul *Turiac*, însă, ne-am pomenit cu dl şef de secţie *Papp* influenţat de Jidovii din *Prundul-Bârgăului*, în legătură cu Jidovii din Mureşenii- şi Turiac, ce i-au pus la dispoziţie şi trăsură numai să se poată deplasa mai repede la faţa locului spre a le da satisfacţie!

Indată, la sosire, a încercat să împrăştie publicul adunat la conferenţă somând pe oaspele nostru conferenţiar să nu vorbească absolut nimic!

Aceasta din ordinul dlui căpitan

de jand. comandant al legiunii Bistriţa.

Dl Dănilă posesor al autorizaţiei Prefecturei de judeţ în acest scop, şi-a continuat conferinţa conform programului rugând şi pe dl şef de secţie să ia parte spre a se convinge şi dlui că subiectele sunt naţional-culturale.

Noi am luat cu mult regret şi cu adâncă mâhnire, la cunoştinţă, ruşinoasa procedură a dlui şef de secţie Papp. Nu ştim şi nu ne vine a crede că dl căpitan comandant al Legiunei pe care-l cunoaştem de bun Român, cu sentimente nobile naţionale, să fi dat astfel de ordine absurde, peste autorizaţia legală a Prefecturei respective.

Doar nu mai suntem acum pe timpul fanariotismului! In orice caz astfel de procedeuri sunt incalificabile şi ca oameni conştienţi trebuie să protestăm cu toată indignarea contra lor, rugând forurile superioare să binevoiască, conform drepturilor pe care ni le acordă constituţia, să ne lase liberi, să ne putem exprima sentimentele noastre naţionale Româneşti, acasă la noi, în România Mare, înfăptuită prin jertfa sângelui nostru. Să nu creadă nimeni, că noi în frunte cu preoţii şi învăţătorii noştri să fi uitat de datorie şi să ne dedăm la lucruri cari ar submina ordinea de Stat, sau ar periclita bunul mers al liniştei şi ordinei, iubită atât de mult de tot ce e românesc pe aceste plaiuri grănicereşti. Dacă vom mai fi molestaţi şi pe viitor, vom fi siliţi să înaintăm protestele noastre de indignare până la cei mai mari, pentru ca să se ştie în ce mod se încearcă înăbuşirea exprimării sentimentului românesc în Ţara Românească. Credem că vrednica noastră Jandarmerie sau poliţie are altă menire, decât împiedecarea culturei poporului, să se ţină la înălţime, să nu se coboare prea jos, pentru a nu-şi perde din prestigiu, care trebuie menţinut cu cea mai mare sfinţenie peste mocirla luptelor politice şi de interese meschine.

Asigurarea deosebitei noastre stime ce păstrăm faţă de Tron, Naţiune Armată şi Autorităţi a fost, este, şi va fi totdeauna incontestabilă.

Sub regimul maghiar am fost asupriţi şi împiedecaţi în exprimarea sentimentelor noastre româneşti! Azi dacă suntem în Ţara noastră Românească, oare suntem noi Românii liberi? Nu! Suntem din toate părţile încătuşaţi să nu cumva să strigăm că suntem Români, sau să cântăm vre-un cântec Naţional românesc, că „aud Jidanii şi se supără".

Am vrea să ştim un lucru: când nu avem, noi bieţii, ţăranii Români şi alţi nevoiaşi creştini din ţara aceasta ce mânca, şi cu ce ne îmbrăca, iar vaietele şi necazurile noastre trec peste ori ce limită, vine atunci Liga Naţiunilor să ne dea ceva sau nu? Este auzit undeva glasul nostru? Nu şi nu! Glasul nostru domnilor, Prefecţi şi domnilor Miniştri este un glas în pustiu!

Aveţi cuvântul!

UN GRUP DE ROMÂNI TREJI
depe Valea Bârgăului.

Beza e criminal?

E vorba de atentatul dela Interne, atentat de revolver la viaţa dlui Subsecretar de stat *Angelescu*, şi din care, nu din bunăvoinţa atentatorului, acesta din urmă a reuşit să rămână în viaţă.

Spre a-l judeca pe Beza, nu-mi stă cartea de legi în mână, nici jurisprudenţa lui Mârzescu, nici a altui legiuitor.

Nefăcând parte nici din competinţe, nici din specialişti juridici, judecata mea va fi o judecată simplă, o judecată românească.

Voi cerca deci să-l cunosc pe Beza, să-i cunosc victima şi să cunosc cauzele şi motivele atentatului.

Toate acestea mi se prezintă în imaginea sufletului meu aşa după cum le prezintă judecata mea, ca rezultantă a plămădelii materialului rolat de atâţia adversari — spre a nu zice duşmani. — şi de prea puţini prieteni.

Puţinii noştri prieteni, cari au cuvânt azi, în presa zilnică, abia acum, când cuţitul a ajuns la os, îşi permit câte odată, a-i da Jidanului nume şi a spune spre exemplu că:

Otrăvirea cu spirt metilic, contrabanda, cămătăria sau falimentul firmei Iksman—Ipselberg, *sunt fapte ce aparţin întâmplător toate unor... Evrei.*

Românii interesaţi în partide politice, interesaţi în presă, interesaţi într'un fel sau altul, şi cine nu-i interesat, faţă de atotputernicia jidovească, nu riscă. In cazul cel mai bun tac. De obiceiu urlă în cor cu ei.

Nici nu pot face altfel dacă-s interesaţi. Interesul propriu, interesul personal e în contrast cu binele obştesc. Interesele de partid, interesele partizanilor sunt în contrast cu interesele Neamului şi ale Statului Român. Iar Jidovii, al căror ideal naţional îl aveau înaintea ochilor şi-l vedem cum se ridică pe ruina Statelor Naţionale, ei din oficiu, din interes propriu şi naţional evreiesc, sunt distrugătorii naţiilor. Şi iată cum interesele momentane ale partizanilor din partidele politice consună, sunt în consonanţă cu interesele distrugătorilor de ţară: Cei dintâi, prin interesele lor particulare, devin jidoviţi, cei din urmă rămân Jidovi.

In faţa acestei situaţiuni, cine se împotriveşte pe faţă planurilor jidoveşti, suntem noi naţionaliştii-creştini singuri cari — eventual din un idealism curat — spunem adevărul, *cutezăm să spunem adevărul.*

Şi în luptele noastre de idealism şi iubire de ţară e natural, ca în afară de Jidani, să trebuiască să ne lovim de atâtea piedeci şi interese meschine, apărate cu dârzenie de Români.

Interesele de partid sunt apărate cu dârzenia partizanului ce-şi apără interesele proprii.

Românii cei mai buni, naţionaliştii creştini, îi vezi de-atâtea ori nedreptăţiţi, mai ales în scris, prin presă, ca extremişti; extremism în bine, extremism patriotic. Extremism de dreapta, contra căruia se cer măsuri aspre. *Un Pamfil Şeicaru crede că măsurile luate faţă de extrema dreaptă sunt prea blânde*

Preoţi neavând altă vină decât aceea de-a fi cu adevărat creştini şi de-a nu putea privi cu mâinile în sân la Maramureşul ce se pierde, la Bucovina ce se robeşte şi la ţara ce în înţelesul strâns al cuvântului se vinde şi se înstrăinează, de săptămâni întregi sunt la întunerec, în temniţă, fără să aibă vină şi fără să fie judecaţi. Pentru Pamfil Şeicaru e puţin. Şi omul are dreptate!! De l-ar durea de bietul Român din Maramureş ca şi de cel din Bucovina, năpăstuit de-atâta pojghiţă de Jidan şi, dacă l-ar durea de Român în genere, atunci ar fi „antisemit" şi el, şi cum are talent la scris, eventual ar fi şi dânsul acum la răcoare.

De l-ar durea de dreptate, ar fi scris în marele său ziar, în *Curentul*, zilnic şi ar fi biciuit păcatele vremii, specula, cămătăria şi mai ales cartelele ce se ţin lanţ, şi cu cari Jidanii, la braţ cu politicianii, sleiesc această ţară de toată vlaga şi puterea ei.

Insă dacă l-ar durea de dreptate și ar fi „antisemit" Pamfil Șeicaru ca noi, atunci cu siguranță n'ar avea nici milioane și nici nu ar stăpâni cotidianul Curentul.

Așa stând lucrurile, și văzându-le așa, după cum stau, nu-i mirare, dacă oamenii buni, oamenii drepți, Românii adevărați, sunt „antisemiți", nu pentrucă sunt extremiști, ci pentrucă își iubesc Neamul și Țara, mai presus de interesele proprii.

1. Indicațiunile și mărturisirile coincid în unanimitate, că Beza, este „antisemit", deci: își iubește Neamul; își iubește țara mai presus de interesele proprii.

2. Beza este un tânăr macedonean, student sau nu, bacalaureat sau numai cu școală normală, nu importă, care însă a luat parte frecventă, ținând ședințe culturale cu tovarășii săi, la popor, și pentru care motiv, între îndrumătorii opiniei publice s'au găsit interesați, să-i ia de guler ca neavând bagajul suficient pentru asemenea scopuri. Că tinerii aceștia, în propaganda lor culturală au risipit din abundență sufletul lor curat, morala și adevărul absolut și creștin, aceasta, cei, cărora le lipsesc aceste daruri, n'au simțul de-a o vedea.

3. Românul e bun, Românul e blând. Calitatea aceasta, exploatată de străinii hrăpăreți, ne-a devenit păcat de moarte. Românul macedonean de nu s'ar fi adaptat mediului, ci ar fi rămas și mai departe blând ca oaia, între Bulgarii, Sârbii, Grecii ce-l înconjurau, de mult ar fi pierit. Adus în mijlocul nostru, în țară la noi, între Bulgarii din Dobrogea Nouă, în loc să învățăm dela el, noi îl dezarmăm? Așa nu se trăiește, așa se sinucide un popor.

4. Sinuciderea Românului în Țara Mărită, este în plin marș. Sub guvernele jidovite, mai mult de 10 ani, ține jaful și specula pe truda blândului popor. Sub egida umanitarismului fals, s'au lăsat să năvălească toate scursorile galițiene, lăsând pradă în mod atât de criminal, poporul acesta pacinic, blând și neajutorat, lăsat la discreția Jidovimii vecinic flămânde, acaparatoare și parazitare.

5. Partidele politice ce'n batjocură se zice, că au guvernat, de fapt și-au lăsat partizanii, paraziți și ei, să-și aibă osul de ros, împărțindu-se cu Jidanii prădalnici și jefuind în jos și în sus, ca în codru.

6. Sub guvernele democratice și legile ei umanitare nu se mai teme nimeni, nici de păcat, nici de osândă. Se fură pe capete. Fraudele mari, ieri de zece și sute de mii, azi sunt de milioane. Legile-s făcute, în adins pentru tâlhari, pentru hoți și pentru criminali. Pentru încurajarea acestora. Umanitarismul e fals, e iudaic. In el nu găsești nici cinste, nici dreptate, nici omenie! Ucigașul, tâlharul de drumul mare, criminalul adevărat, e lăsat să ucidă în voie pe oamenii pacinici și de omenie, pe paznici și pe jandarmii ce-și fac datoria, până la epuizare. El poate să omoare oricâți, fără a se teme de aceeaș osândă. Legea noastră înțelege prost omenia, când lasă adevărații oameni la discreția criminalilor.

Până aci sunt de acord; cred că n'am făcut apologia nici a crimei nici a criminalilor.

Suntem de acord însă și în ce privește hoția în massă, și în ce priveste crima în massă. Și-s răspunzători și părtași la hoție și crimă, toți cei ce tolerează și încurajează furtul și crima.

Răspundeți-mi Voi, mie, Partide și Politiciani, ce-ați guvernat în țara aceasta românească, de ce-ați lăsat poporul acesta blând să fie desbrăcat atât de barbar de roadele muncii sale? De ce ați lăsat frauda, de ce lăsați camăta, de ce specula cartelată de ce, pe când, de o parte, creștinii ce muncesc, au ajuns la sapă de lemn, **tot atunci de alta parte trântorii de Jidovi, parazitarii și speculanții munci productive, sunt îngrămădiți de aur și de bunătăți? N'ați tolerat crima, n'ați participat la hoție?**

7. Modificarea recentă a legii din Cadrilater, în esența ei, eu nu o cunosc. Totuși ceva are pe suflet. Critica adusă, condamnarea ei, de tineretul macedonean, precum și graba cu care a fost votată, tradează o tradare și miroase a politicianism. Intre împrejurările acestea, la Ministerul de Interne, se descarcă revolverul și în țară se dă alarma: „Atentatul odios... *„Crima* ordinară..." *„Banditismele* antisemite..." *etc. Față de anunțările acestea senzaționale, atentatul lui Goldstein dela Senat a rămas, mi se pare, un simplu atentat.*

Dar n'am să fac apologia crimei, și aceasta nu de teama pedepsei ci din convingere.

Atentatul în sine nu-l aprob, dar nici nu-l desaprob.

In complexul și întregimea sa, atentatul lui Beza, îmi țin de datorință s'o spun: că-l înțeleg perfect. Văd o reacțiune și un protest contra minciunii, contra declinului și contra povârnișului, pe care am apucat. Că n'a reușit să ucidă, cu atât mai bine cazul mă bucură cu toate că se spune că Dl. Anghelescu, de origine ar fi Bulgar. Dacă-i adevărat că-i Bulgar, atunci și-a îndeplinit o datorie față de neamul, său, conlucrând la acel proect și-i vrednic, de-o sută de ori mai vrednic, decât Român și coadă de topor. Că a scăpat cu viață mă bucur. Că semnul de reacțiune în viața unui neam, ce nu se lasă îngropat de politicianii săi venali, de-asemenea îl am, nu se contestă.

Beza — criminal?

Crimele se fac la margine de drum și'n interes personal.

Actul lui Beza e în contrazicere cu interesul său personal.

Mai curând seamănă a jertfă personală pentru o cauză comună.

Față de jertfa ce-o aduce Românul în luptă cu dușmanul extern

Actul lui Beza mi se pare... mai mult o jertfă a voluntarului, în luptă cu inamicul intern.

Eu pe Beza nu-l pot condamna.

Cluj, la 10 August 1930.

NICOLAE POPA
profesor.

IN PROGRAMUL ADUNĂRII GENERALE A ASTREI. De ani de zile și factorii universității și mai multe societăți culturale, stărue înzadar pe lângă Comitetul Astrei, să activeze acțiunea, „Marelor Filantrope Române Ioana Bădilă și Ioana Moldovan", lăsată pentru un cămin studențesc la Cluj sau pentru burse, doctorilor în drept, pentru străinătate. Nici una, nici alta nu se face, și palatul în valoare de 4.000.000 Lei din Sibiu, stă fără a se utiliza potrivit.

Acum, văzând cercurile studențești că nimic nu se poate termina la Sibiu cu actualul comitet, au hotărît să pună chestiunea, în toată amploarea ei, la Adunarea Astrei, ce se va ține în luna Septemvrie, încă nu se știe, când și undeși se va apela la Comisiunea de revizuire a persoanelor juridice din Ministerul de justiție și eventual la Parchet.

„Revoluţia" din Bucovina.

Partidele politice din Bucovina având nevoie, în lupta lor înverşunată de exterminare reciprocă, de ajutorul minoritarilor şi în special de Jidani, le-au făcut şi le face acestora concesiuni peste concesiuni, astfel că, după zece ani de stăpânire românească, Bucovina a ajuns *o colonie palestiniană*, iar Românii au devenit robi cari muncesc pentru refacerea şi îmbogăţirea Palestinei. Jidanii exploatează pădurile, Jidanii prin cămătărit neîngrădit şi vânzarea alcoolului pompează veniturile ţăranilor în buzunarele lor. Tot aparatul administrativ e pus în serviciul lor. Prefecţii lucrează după indicaţiile date de organizaţiile politice jidoveşti. Satele au fost împănate cu crâşme jidoveşti, oraşele cu bănci jidoveşti, adevărate cuiburi de bandiţi, cari au început să prade populaţia sub scutul autorităţilor.

Produsele agricole au scăzut tot mai mult din preţ, pe când mărfurile industriale importate de Jidani au rămas aceleaşi. In sfârşit, intervenind şi criza în industria lemnului, ţăranii s'au văzut în faţa primejdiei de a pierde şi petecul de pământ din care se nutreau.

Şi s'a întâmplat ceeace trebuia să se întâmple: Ţăranii au reacţionat împotriva încercării cămătarilor a vinde gospodăriile la licitaţie pentru neplata datoriilor. In unele locuri această reacţiune a fost ceva mai violentă. Câteva case jidoveşti au fost devastate. In comparaţie cu distrugerea sistematică, materială şi morală a ţărănimii noastre prin cămătarii şi crâşmarii jidovi, această reacţiune a ţăranilor nu înseamnă nimic. Cu toate acestea Jidanii au început să ţipe că e „revoluţie". Şi autorităţile au procedat în consecinţă. Au mobilizat armata, jandarmeria, siguranţa, au făcut arestări cu obicinuitele bătăi etc. Jidanii văzând că sunt stăpânii situaţiei au mers mai departe: au început o campanie violentă de defăimare a ţării în streinătate. Ei pretind că agitatori antisemiţi aţâţă populaţia împotriva lor şi că autorităţile nu procedează cu destulă severitate. Părerea lor este că autorităţile ar trebui să împuşte, să taie şi să spânzure pe oricine ar îndrăzni să se împotrivească bandelor de cămătari şi otrăvitori cari jefuiesc şi distrug de zece ani de zile satele noastre. Ei acuză zilnic în gazetele lor pe judecătorii români că sunt părtinitori faţă de „răzvrătiţi". Ei cer ca toţi Românii cari se opun stăpânirii jidoveşti să fie arestaţi şi să fie lăsaţi să putrezească în închisoare. La acest rezultat vreau ei să ajungă prin uneltirile lor: comuniştii conduşi de Jidani să opereze în libertate, iar Românii conştienţi de primejdia jidovească să înfunde puşcăriile.

Ţipetele lor stridente, zgomotul infernal în jurul incidentelor neînsemnate din Bucovina şi Maramureş urmăresc două scopuri. Intâiu *să slăbească atenţia şi acţiunea autorităţilor cu privire la mişcarea comunistă* condusă de ei. Apoi: *să pună tot aparatul administrativ şi armata în slujba intereselor lor*, pentru a demoraliza cu desăvârşire spiritul de demnitate naţională a funcţionarilor şi soldaţilor. *Invrăjbirea completă între autorităţile civile şi militare* pe deoparte şi *ţăranilor şi intelectualilor români* pe de altă parte, înseamnă pentru Jidani un pas înainte spre bolşevizare. Arestările de preoţi şi studenţi, de ţărani fruntaşi, de ofiţeri — toate aceste sunt începuturi de răsboiu civil, care, izbucnind pe faţă, îi vor face pe Jidanii comunişti arbitri ai situaţiei. Ei vreau să împingă vrajba între clasele sociale româneşti până la vărsări de sânge. In mod logic ei vor provoca neîntrerupt incidente pentru a descărca puştile soldaţilor şi jandarmilor în piepturile ţăranilor şi studenţilor. Ei vor aţâţa toate urile, pentru a provoca atentate şi procese senzaţionale. Ei vor zădărnici prin politiciani corupţi şi ambiţioşi, prin lojile lor masonice, unirea forţelor naţionaliste, în sfârşit vor pune în joc toate mijloacele de corupţie, intrigă, defăimare prin presă pentru a-şi asigura stăpânirea şi a-şi institui dictatura teroristă.

In faţa acestei pregătiri sistematice şi fără scrupule a revoluţiei comuniste jidoveşti, trebue pregătită în mod sistematic şi după un plan bine stabilit *contrarevoluţia naţionalistă*. In lupta care se desfăşoară *autorităţile civile şi militare* trebue să se hotărască: *sau se pun în slujba Jidanilor comunişti împotriva naţiei româneşti, sau se aliază cu naţiunea română pentru a scăpa Ţara de anarhie şi, în urmă, de dictatura sovietelor jidoveşti.*

T. Br.
— Cernăuţi —

Oamenii întregi încep a vorbi în felul „cuzist".

Nimeni nu poate susţine că *Gazeta Maramureşană*, ce apare în Sighet sub conducerea preotului Ion Bârlea, este antisemită. Totuşi pentru a oglindi adevărul, este obligata să scrie aşa cum scriem noi dela această revistă: căci altfel nu ar face lumină, ci ar lăsa să apese întunericul minciunii asupra tristei realităţi. Oamenii întregi, sătui de această tactică, proprie partidelor politice întovărăşite cu Jidanii, o resping cu desgust şi cu mândria omului cinstit în sufletul lui. Reproducem ca dovadă următorul fragment din articolul intitulat „Problema cu părul alb", scris de *Ion Berinde*, în *Gazeta Maramureşană*, din 17 Iulie 1930:

„Iată dar, cari sunt considerentele, pentru cari opinia părintelui Bârlea, relativă la colonizarea oltenilor pe aceste plaiuri ni se pare atât de nimerită. Ei ar rupe firul tradiţiei în privinţa comerţului şi meseriilor; două pârghii atât de importante în angrenajul vieţii economice. Ştim că în olteni este impregnată o doză foarte puternică de spirit comercialist. In Oltenia banului Mihai, nu sunt evrei. De ce oare? Tocmai fiindcă populaţia de acolo a pus ea singură stăpânire pe comerţ, industrie, întreprinderi, meserii etc .

Cheia vieţii economice este în mâna românului. Evreul parazitar n'a avut ce căuta acolo, căci Olteanul impulsiv — fire italiană — l'a tâmpit în bătăi şi în concurenţă, luându-i definitiv apa dela moară. In Oltenia deşi sunt ape nenumărate cu toate astea, apă la moara hodorogită a evreului, nu prea curge. La noi în Maramureş, dimpotrivă nu curge la ceea a românului. Colonizând oltenii prin satele noastre, aceştia s'ar încuscri cu autochtonii şi în interval de timp scurt, comerţul, industria şi meseriile ar fi în mâinile românului. Iar Dumnezeu atot puternicul care ajută pe toţi nevoiaşii ne-ar lua depe cap, păduchele cu barbă lungă şi „paisli" de un metru. Printr'o metodă legală am putea să ne desinfectăm satele de atâtea plăgi sociale, pe care le nutreşte seminţia strangulatului din grădina istorică a Ierusalimului. Realizând acest desiderat, sunt convins că populaţia săracă a Maramureşului ar prospera vertiginos, formând din vechea ţară a voevozilor un puternic şi inexpugnabil patrimoniu al economiei naţionale.

ION BERINDE".

Ce s'a întâmplat în 10 Iulie, la Suceava.

Sunt aproape două luni de zile de când se vaicără presa jidovească, precum și cea jidovită, pentru poporul lui Iehova dela *Câmpulung*, dar mai ales cel dela *Suceava*. Cinste se cuvine numai ziarului „*Universul*" care a avut o atitudine românească, chiar dacă a înconjurat unele chestiuni. Presa L. A. N. C. să-mi ierte, dacă am întârziat. Am întârziat cu intenție, ca să văd până unde va merge anumita presă cu calomnia.

Numai cei cari au petrecut timpul din urmă în aceste localități își poate face o ideie despre ceeace ce înseamnă gazetărie (minciună) jidovească. Cu toate acestea, Românii cei nepăsători și inconștienți, precum și acei cari sunt orbiți de Jidani din cauza afacerilor și a intereselor ce-i leagă se mulțumesc să spună că așa-i gazetăria. Cu durere însă trebuie să o spun, că mulți din Românii cu știință de carte fac parte din cei susamintiți. Bine ar face măcar cei inconștienți și nepăsători — despre cei jidoviți păcat de vorbă — să citească odată „*Protocoalele înțelepților Sionului*", carte tradusă de dl. *I. I. Moța* din limba franceză. Ar vedea atunci, că toate aceste minciuni și calomnii urmăresc un scop bine definit, căutând să compromită și să slăbească autoritatea stăpânirilor creștinești, pentru a-și pregăti conducerea poporului lui Iehova asupra întregii lumi.

In cazurile dela Câmpulung și Suceava mai urmăresc să se discrediteze L. A. N. C., să arate că în Ligă nu sunt grupați decât niște bătăuși și gălăgioși, fără nici o răspundere. Propaganda serioasă de trezire a poporului românesc, condusă de dl. prof. *Cuza*, ajutat de profesori universitari, medici, prof. sec., avocați, preoți ingineri, învățători și ceilalți, care a răzbătut până în cele mai îndepărtate sate ale țării și care a ajuns la proporții încă necunoscute până acuma în România, le face mare grijă Jidanilor, căci nu mai merge să-i prezinți pe toți aceștia ca pe niște bătăuși și gălăgioși.

Iată de ce a fost foarte nimerită anunțarea și oprirea prin intervenția Jidanilor la minist. de interne, a întrunirii convocată de dl. col. Neculcea, ca să se năpustiască presa din Sărindar asupra Ligii, care în județul Suceava are o organizație cum nu o mai are nici un partid politic de prezent.

Pentru a arăta deosebirea între ceea ce sa petrecut de fapt la Suceava și între ceea ce a înțeles să scrie anumita presă voiu face o expunere sumară a întâmplărilor, cari au precedat acea demonstrație a agricultorilor, ce a luat așa proporții din vina celor cari au înțeles să opriască adunarea convocată.

Fiind vorba despre camete, contra cărora nu s'a luat până acuma nici o măsură de diferitele partide, ce s'au perindat la cârma țării, deși s'au luat și 50%—60%, ba în unele cazuri chiar sută la sută dobânzi și fiind județul foarte îndatorit atât la bănci cât și la particulari, s'a răspândit vestea despre această adunare a dlui col. Neculcea contra cametei, îndată, în întreg județul. Populația satelor vroia să audă părerile și propunerile dlui *Neculcea* în această privință.

Este lucru ciudat că cei dintâi cari au început se se alarmeze au fost Jidanii. Dece oare? Pentru că se simt mai vinovați, când este vorba de cămătărit. De bună seamă, că afirmarea mea va pare exagerată pentru acei cari, deși petrec în județ și fac chiar și politică militantă, nu au căutat răul la rădăcină, ci se mulțumesc să ne intituleze, pe noi cei din Ligă, agenți provocatori contra Jidanilor și atâta tot, încolo se înjură pe par tide ca chiorii. Voiu servi însă, și dovezi. pentru afirmările mele.

In Suceava funcționează douăzeci de bănci din care două sunt liberale, două românești independente, iar restul sunt toate jidovești: afară de aceea sute și sute de Jidani practică cămătăritul clandestin cu procente fantastice din cari și-au făcut averi. Dar ce-i în județ este cu mult mai rău. Cum își poate cineva imagina ca din 6.000 lei datorie să ajungă să plătească cineva în doi ani de zile 50 mii lei, ba poate și ma mult, cum sunt cazuri la *Balaceana, Ilișești, Comănești* etc.

Dar cine din datornici ar îndrăzni să-i spună o vorbă lui *Beres Inchel, Mendel Hass, Lignornik, Rössler și celorlalți satrapi*. Toți acești cămătari, când au auzit că-i vorba de o adunare contra cametei au intervenit cu *Teich* la tatăl harharilor *Ebner* și de acolo la Minist. de Interne, peste capul prefectului de județ ca să oprească adunarea. Și minist. de interne a dat în consecință ordin să fie oprită adunarea. S'au și luat măsuri pentru oprirea adunării, dispunând prefectul să fie anunțate satele, să nu vie Joi în oraș. Această oprire i-a pus pe gânduri pe săteni și au pornit mai mulți la oraș, din curiozitate, iar în dimineața de 10 Iulie fiind opriți la barierile orașului, s'au putut forma grupuri compacte, cari au rupt cordoanele și agitația a început să crească, dupăce au aflat că lipsește dl. col. Neculcea, din care cauză s'au îndreptat spre prefectură, au pătruns înlăuntru și după mai multe discuții aprinse s'au format delegații de țărani ca să-și spună păsul. Intâiu l-au cerut pe dl. Neculcea, dar au mai cerut apoi să li se răspundă ce-i cu făgăduielile național-țărăniștilor dela alegeri și cu mulți ani înainte de alegeri, de pildă ce-i cu cametele, cu impozitele, învățământul primar și toate celelalte făgăduieli. Mi s'a reproșat că erau în delegații mulți cuziști, lucru foarte natural, deoarece sunt mulți Români din județ, în Ligă, și dintre cei mai aleși, ca să vorbiască într'o delegație.

In timpul acestor frământări, cari sporiau, s'au amestecat și Jidanii printre săteni, făcând gălăgie. S'au văzut chiar Jidani îmbrăcați în portul nostru național, cu svastică. Urmăriau să compromită Liga. Românii, iritați cum erau, observându-i pe Jidani, că se alarmează și ei, au uitat de prefectură și s'au luat după jupâni. Aceștia, deși fac mult sport și-și desvoltă mereu mușchii, nu știu cum se făcea că, pe care-l lovia țăranul, numai cu pumnul, îl și culca la pământ, dar și de frică și fiind sportsman iscusit sărea de jos și fugea de mânca pământul, fără să se mai gândiască la mușchi. Ce-i drept la fugă s'au prezentat bine.

S'au produs apoi amenințări cu moartea la adresa prefectului, cari nu era mult să fie puse în practică. Se căuta țapul ispășitor pentru toată demagogia electorilor din diferitele alegeri, pe când autorii principali ai acestor iritări ale sătenilor lipsiau. Lipsea senatorul care ceruse în com. *Zaharești* și în atâtea alte comune, *să fie tras în țeapă*, dacă nu se va face legea contra cametelor și nu se vor scădea impozitele și multe altele și ca dânsul câți n'au făcut-o aceasta. Lipsea deputatul care-și făcea un titlu de glorie în fața sătenilor din comuna *Udești*, astăiarnă, ca și în alte comune, că prin legea nouă administrativă au fost scoase in-

sectele din cojoc (învățătorii și preoții din consiliile comunale). Lipsea deputatul, care face de atâția ani cea mai urâtă demagogie, ce și-o poate închipui cineva, plimbându-se astăzi într'o limuzină luxoasă și învârtind cu Jidanii afaceri de milioane. Nu a fost intelectual, aproape, care să nu fie înjurat și terfelit între săteni, pentru ca să-și atragă voturi la alegeri. Li s'a explicat sătenilor, că din cauza lefii învățătorilor, nu poate scădea birul. Sărmanii învățători au lefuri de 2500—3000 lei pe lună, iar acei demagogi trec aproape toți, numai cu lefurile, peste 30.000 lei pe lună. Și culmea ironiei! Acestor intelectuali li se cere concursul și li se făceau mustrări că nu potolesc poporul. Lipseau în sfârșit pe ziua de 10 Iulie mulți cari se știau vinovați și-o luaseră la tălpășița, lăsând pe prefect să se descurce el pentru toți. Și, *risum teneatis,* toți acești demagogi au căutat să informeze autoritățile centrale că tineretul școlar dela liceu (între 10—17 ani), mergând pe vacanțe acasă, ar fi instigat și pregătit demonstrația din 10 Iulie, par'că dacă ar fi fost oprită adunarea contra cametei în luna Martie, nu s'ar fi întâmplat la fel.

Dar se putea să nu fiu eu autorul moral indirect, domnilor demagogi fără scrupule?

A dat dovadă de mult curaj și a riscat cu viața studentul *Doboș-Boca,* care s'a aruncat între sătenii iritați peste măsură și i-a domolit, ca să nu-l linșeze pe prefect. Mulțumita a urmat numai decât. Acest student este pus astăzi pe lista neagră a siguranței, al doilea după mine ca fiind un element suspect, care trebue îndeaproape supravegheat.

Intre 10 și 17 Iulie, pe când se pregătiau sătenii pentru a doua întrunire, s'a concentrat multă infanterie, cavalerie și jandarmerie. Prevedeam ciocniri violente, între țăranii români și armata română, depe urma cărora aveau să triumfeze Jidanii, iar poporului român avea să se mai adaugă la celelalte amărăciuni, aversiunea și ură contra oștirii românești. De bună seama că pentru partidele de opoziție, vărsarea de sânge ar fi binevenită, întrucât s'ar fi sporit mijloacele de propagandă contra guvernului, iar căderea acestuia s'ar fi accelerat, indiferent de nenorocirea ce ar fi urmat pentru sătenii schilodiți de armată. Nu tot așa se prezentau lucrurile pentru L. A. N. C. Noi vedeam depe urma acestor nenorociri un triumf al Jidanilor și de aceea de comun acord cu vre'o treizeci de studenți români, am **depus toate** stăruințele ca pe ziua de 17 Iulie să vină numai delegații de săteni, conduse de studenți, cu plângeri așternute pe hârtie, la prefectură. Și într'adevăr a contribuit studențimea foarte mult, pentru a se evita vărsări de sânge românesc.

Las că poporul român nici nu mai ascultă astăzi partidele, de cari s'au săturat. Mai are cuvânt, la ei, Liga A. N. C. și studenții.

Iarăși drept mulțumită studenților, pentru munca lor, Joi în 17 Aug., după ce trecuse pericolul adunării, s'a început o adevărată goană, arestându-i pe unde-i afla. Ce alta putea face poliția, cu breazul ei șef care cum vede pe cineva în port național, mai îngrijit, crede că trebuie să fie arestat.

Iar Jidovimea era foarte vitează dând detalii asupra acelor Români, cari li se păreau lor suspecți, poliției, dar special unui individ Neamț — fost jandarm austriac de a lui Fischer, care spre rușinea noastră se află chiar la serviciul siguranței pentru a judeca sentimentele românești. Ce ironie! Ce bătaie de joc!?

Acum face-vă-ți cititorilor o asemănare între cele petrecute de fapt și între cele citite în anumita presă, două luni de zile. Și să nu credeți că această presă nu cunoștea adevărul. Toată ziua se învârtiau la prefectură, la tribunal, la Balaceana, acei scribi ordinari, dija corespondenți dela *Diminiață* și *Adivor,* și era desgustător să vezi în biroul prefectului pe acești indivizi ca să culeagă informații, ba să-i vezi în mașină alături de secretarul general și ceilalți mergând în diferite părți ale județului. Ne doare inima când vedem cum se înjosesc autoritățile, în fața lor. Și cu toate că știau adevărul dela autorități, totuși comunicau la București, cu litere mari, despre *măcelul Jidanilor* dela Suceava, din partea cuziștilor și acuzau autoritățile că nu-și fac datoria, arestând, dacă se putea pe toți Românii din județ, iar pe dl primprocuror, un om de o corectitudine rară, l-au acuzat direct de antisemitism. Urâtă a fost și atitudinea ziarului „*Curentul*", cu tot, cu director, căruia îi place să confunde Liga A. N. C. cu comuniștii, — ce aberație, — cerând măsuri drastice contra cuziștilor. Pe *Bercovici* i-a lăsat în pace de mult și noi bănuim dece i-a abandonat.

Politicianii nu vor să recunoască în nici un chip, că destrăbălarea și minciunile lor de ani de zile au provocat iritarea poporului român în primul rând și de acea caută să facă digresiuni, dând a înțelege că toată vina o poartă agitatorii antisemiți, deoarece au fost deranjați și o parte din cămătarii jidani, pare că țăranul stors de camătă nu-și cunoaște dușmanul.

Noi cei din Ligă constatăm cu ocazia celor întâmplate la Suceava, doar, că cele afirmate de noi de ani de zile sunt adevăruri. Poporul român își cunoaște dușmanul și nu se va lăsa supt la infinit, de lipitori străine, fie că-l vor conduce oameni luminați, fie că aceștia își vor vedea de afaceri și interese cu Jidanii. Cine le învață pe albine, că trântorii trebue nimiciți, deoarece nu muncesc, ci mănâncă numai din munca albinelor?

Scribilor dela anumită presă, cari confundă intenționat adunarea din 10 Iulie cu adunarea a Ligii, le spun că atunci când își va convoca Liga o întrunire la Suceava, nu vor veni 2000—3000 de Români ci cel puțin 10.000, ca să stea de vorbă cu conducătorii lor și aceea zi nu-i prea îndepărtată, așa că vor avea fericirea să-și împlinească visul, scriind și despre aceasta.

Ca încheiere spun, că vina principală, pentru cele întâmplate la Suceava, în 10 Iulie cade asupra celor cari au înțeles să oprească tinerea întrunirii. La *Storojineț* și la *Rădăuți,* doar încă și-a ținut dl. colonel Neculcea întruniri și nu s'a întâmplat nimic. Cu atât mai mult că în alte părți ale țării s'au ținut întruniri contra cametei, la cari au luat cuvântul prefecți și deputați guvernamentali, cum a fost cazul nu de mult la *Bârlad* și nu s'a întâmplat nimic rău.

Gh. Cârlan, prof.
fost deputat L. A. N. C.,
— Suceava. —

Studii asupra situaţiunii politice internaţionale.

Mişcarea lui Hitler din Germania.

Germania se deşteaptă! Să avem curajul să spunem lucrurile pe adevăratul lor nume! Departe de a aproba tendinţele hipertrofiaţilor antebelici, cari vedeau lumea întreagă supusă Kaizerului, admirăm poporul cuminte de astăzi, care îşi afirmă mai mult ca oricând puterea extraordinară de muncă, geniul creiator şi patriotismul înflăcărat!

In ziua de 9 Noemvrie 1918, graţie Jidanilor, drapelul roşu fâlfăia asupra Germaniei. Se vânau prinţii pe străzi, iar în acelaş timp se întrona regimul Bursei şi Capitalismului jidovesc. Eisner, Rathenau, Libneck, Roza Luxemburg, toţi Jidani, erau cei cari guvernau. Din fericire s'au găsit buni germani, cari să trimită repede pe cealaltă lume pe toate aceste murdării jidoveşti.

Regimul social-democrat cu „Weimar-ul" său, a transformat Germania într'o societate anonimă pe acţiuni, unde totul este de împărţit, totul este de vândut capitalului jidovesc. A urmat apoi cortegiul funebru: inflaţiunea, arbeitslosen, sinuciderea prin semnarea planurilor jidoveşti Dawes şi Young.

Cetăţeanul german supoartă impozitele cele mai crude pentru a acoperi plăţile pentru reparaţiuni de războiu, alocaţiunile pentru milioanele de şomeri, precum şi celelalte exigenţe budgetare. Dacă în sufletul lui suferă mult din cauza apăsării acestor impozite, nu exteriorizează decât mândria de a fi prompt cu plata lor. Este mândria de a-şi afirma puterea lui de muncă şi mai ales mândria de a plăti şi pentru cei dinafara graniţelor lor.

Problema şomajului pe care cercurile oficiale o prezintă ca o consecinţă a plăţilor în contul reparaţiunilor de războiu, un imens capital ce ar putea servi ca salarii plătite muncii şomerilor, luând în cea mai mare parte calea Franţei şi cea mai mică parte, calea celorlalte aliate, conform planului Young, — precum şi ca o consecinţă a lipsei de colonii, unde toţi aceşti şomeri ar găsi de lucru mai are o latură, pe care guvernul german nu îndrăzneşte să o înfăţişeze. Capitalul jidovesc din Germania, aruncă zilnic pe trotuarele oraşelor mii şi mii de noui şomeri, iar slugile francmasonice din guvern, din ordin, nu pun în executare mari lucrări de utilitate publică, ce ar reclama braţele acestor şomeri, cu scopul criminal de a avea în permanenţă o massă de manevră comunistă, căci prin forţa împrejurărilor aceşti şomeri devin comunişti.

Dar după cum în 1918 a zburat coroana paiaţelor, tot aşa va sbura curând bereta marxistă şi pălăria democrată.

După perioada imediat după războiu, când pescuitorii în apă tulbure, ieşiţi din sânul lojelor francmasone şi creaturile bancherilor jidani, speculând depresiunea morală a poporului german, se erijeaseră în conducătorii lui, a urmat desmeticirea, perioada de muncă şi reconstrucţia morală şi naţională.

„Deutschland, Erwache!" Poporul german îşi cere dreptul la viaţă prin deviza *„Freiheit und Brot"*.

Naţionalismul profund şi *Socialismul* sincer sunt mână în mână, pentru creiarea celui de al treilea Imperial. Expresia fidelă a acestei mişcări este marele partid antisemit, partidul naţional-socialist, condus de fascinatorul de masse: *Adolf Hitler*.

Născut la 20 Aprilie 1889, la Brannau pe Inn, în Austria, aproape de graniţa Bavareză, avea de mic, aplicaţiuni spre pictură.

Tatăl un funcţionar mijlociu, extrem de cinstit, nici nu vrea să audă de inclinaţia fiului său. Murind pe neaşteptate tatăl şi la un interval de doi ani şi mama, tânărul Adolf, trebui ca la vârsta de 15 ani, să muncească greu, ca să-şi câştige pâinea zilnică. El plecă la Viena. Aici lucră la un arhitect ca desenator. Doria mult să urmeze Academia, dar greutăţile câştigărei existenţei l-au împiedecat. Dar tot aici învăţă în primul rând, să cunoască marea întrebare socială, mizeria şi nevoile păturei de jos a poporului, în aldoilea rând, să cunoască bine problema rassei, oraşul Wiena oferind mai bine ca orice alt oraş german posibilitatea studiului celor mai mari duşmani ai rassei arice, pe Jidani, Viena fiind populată aproape jumătate de Jidani şi organizaţi mai tari fiind tot aici ca în orce alt oraş german, şi în al treilea rând, învaţă să cunoască partidele şi mişcarea judeo-marxistă. Din Viena pleacă în 1912 spre München, ca cel mai absolut antisemit şi duşman de moarte al mascaradei marxiste.

In München nu putu să-şi realizeze dorinţa de a se instrui ca inginer constructor şi arhitect, căci surveni războiul. Printr'o cerere adresată regelui Bavariei, tânărul austriac, solicită intrarea în armata germană. Purtă uniforma reg. 16 Inf. „List" şi se comportă ca un viteaz în războiu, fiind rănit primadată şi evacuat la 1916, iar a doua oară, printre puţinii cari scăpară dintr'un regiment întreg, de gazele otrăvitoare englezeşti, la Ypern, în ziua de 14 Octomvrie 1918, fu şi Adolf Hitler. Evacuat în lazaretul dela Pasewalk, fiind în pericol de aşi pierde vederea, petrecu acolo cele mai grozave chinuri sufleteşti în ziua de 9 Noemvrie,ziua prăbuşirii Reichului. Zdreanţa roşie flutură deasupra Germaniei. Dar în acelaş timp, un astru nou a apărut pe firmamentul politicei germane! Adolf Hitler punea împreună cu şase camarazi, bazele partidului *naţional-socialist*, cu scopul de a libera pe lucrătorii germani de socialismul judeo-marxist şi cu aceşti lucrători eliberaţi, să elibereze Germania, prin naţionalism, de planul jidovesc Dawes, şi să mai scape Germania de burse şi capital parazitar, în cea mai mare parte capital jidovesc.

Campania începu. Adunările publice în care vorbea *el*, deveniau din ce în ce mai populate. In 19 Noemvrie 1920, îl auzeau pe *el*, 2000 persoane; la 3 Februarie 1921, 6000 persoane. Mişcarea, pe care el o denumise „National-Sozialistische Deutsche Arbeitpartei", şi care avea ca semn simbolic *„Svastica"* arică, era în marş triumfal dealungul Germaniei.

Şi astfel ajungem la ziua de 8 Noemvrie 1923, la Putsch-ul din München. Pentru aceasta zi, cinci ani dela proclamarea constituţiei dela Weimar, se hotărâse lovitura de Stat. Mai întâiu trebuia să puie stăpânire pe capitala bavareză, să introneze un guvern revoluţionar, apoi să continue marşul asupra Berlinului, liberând Germania de judeo-masoneria marxistă şi întronând dictatura. Planul loviturei era aranjat de comun acord cu organele oficiale ale Statului Bavarez, General-staatskomissar von Kahr, Generalleutnant von Lossow şi Seissers. Mobilizarea forţelor hitleriste se făcură în Bürger-

bräukeller.

La postul de comandă în afară de persoanele oficiale susmenţionate se mai găseau: Hitler, General *Ludendorff, Böhm,, Pöhner, Kriebel, Dr. Weber.*

După lacrămi, strângeri de mână şi cuvinte frăţeşti, Kahr, Lossow şi Leissers, se retraseră, ca să nu se mai întoarcă în tabăra şi în loc, de înlesnirea loviturei, să le puie carabinele şi mitralierele Reichswehrului şi Landes poliţiei în piept.

Intre Kahr şi Hitler, avu cu această ocazie, următorul dialog: „Bine" spuse Kahr „noi suntem cu toţi monarhişti. Eu vă dau tot sprijinul numai pentru Rege". Atunci Hitler, care mai întâiu, doria să măture regimul revoluţiei din 1918, şi numai după reuşită, să se conformeze revoluţiei poporului pentru sau contra proclamărei monarhiei, răspunsese arivistului Kahr, care prin această lovitură, voia să se ia bine cu monarhia, ca să-şi asigure un mare cozonac, în caz de reuşită: „Eu mă voi îngriji imediat, ca Kronprinţul Rupprecht să fie încunoştiinţat, că mişcarea nu este îndreptată contra lui, ci că are cu totul alt scop, nimicirea „criminalilor din Noembrie".

Hitler şi Ludendorf, neprimind nici un răspuns din partea trădătorilor, asupra ultimelor aranjamente, au dat ordin de înaintarea trupelor spre centrul oraşului, ei fiind în capul coloanelor. După ce înlăturară multe obstacole din cale, la Ludwigsbrücke, înaintează spre Marienplatz. Inaintea lui Rezidenpalate, le ieşiră înainte forţe puternice ale armatei şi ale poliţiei. Ciocnirea se produse. Mitralierele şi carabinele intrară în funcţiune. Din ascunzătorile lui Rezidenzpalais şi Preysingpalais se trăgea în plin. Hitler căzu. Un glonţ îi străpunse piciorul şi o articulaţie a mâinii se rupse în cădere. Treisprezece morţi şi sute de răniţi acopereau piaţa Odeonului! Modernul Iuda îşi desăvârşise opera! Marxismul şi judeo-masonia răsufla uşurată!

In ziua de 26 Februarie 1924, Hitler fu târât în faţa Curţii cu juri din München şi condamnat la 5 ani închisoare.

Buna credinţă în secături de talia lui vonKahr şi debila organizare a putsch-ului, au adus eşecul tentativei legionarilor Svasticei. Dar această încercare a servit ca o mare experienţă pentru viitor.

In 1925, Hitler revenind în mijlocul soldaţilor săi, reîncepe activitatea cu mai multă intensitate. Partidul fu straşnic organizat, ideile fură aprofundate, punctele de program fură extinse şi precizate şi în massele adânci ale poporului propagate.

In afară de cadrele politice, partidul are cadrele lui armate după toate prescripţiile militare. S'a creiat o doctrină naţional-socialistă, o ştiinţă financiară şi economie politică naţional-socialistă.

Timpul este cel mai bun amic alui Adolf Hitler. Fiecare zi aduce un nou mare succes.... Turingia este în stăpânirea antisemiţilor. Miniştrii sunt hitlerişti. La toate noule alegeri bat pe toată linia. Un exemplu elocvent: Alegerile de luna trecută din Saxonia pentru Landdrag. In interval numai de un an, revenind noui alegeri, partidul naţional socialist îşitriplează voturile şi de unde era printre ultimele partide în ordinea numărului voturilor, devine al doilea partid de guvernământ.

Dar această rapidă ascensiune a partidului antisemit a înspăimântat cercurile jidoveşti şi francmasonice din întreaga lume. Alarma a fost dată. Anchetele lojelor asupra mişcării curg cu nemiluita. Vom cita câteva pasagii din ancheta uneia dintre cele mai măestre pene în serviciul francmasoneriei, a lui *Jules Sauerwein* dela marele cotidian francez „Le Matin". Ancheta datează încă dela începutul lui Decemvrie anul trecut:

„Printr'un program de o simplicitate primară, prin ceremonii admirabil puse în scenă, Hitler a ajuns să formeze o armată de 300 mii oameni. Cu toate că încă din anul trecut, în marea sa adunare dela Nüremberg, arată că el avea forţă şi aliaţi, nu prea îl luau în serios cercurile burgheze din Prusia, atunci când în Bavaria, era considerat destul de puternic. Deodată, în ultimele alegeri municipale, a dat dovada, la Berlin,. că el există. Treisprezece dintre ai săi au intrat în Consiliul municipial al Capitalei, de unde până atunci nu avea nici un reprezentant: 132.000 de Berlinezi au votat pentru lista sa şi acelaş lucru se petrecu în întreg Reichul". După ce face mai multe insinuaţiuni asupra înarmării hakenkreutziştilor, îndeamnă Reichswehrul şi Schutzpolizei să tragă în antisemiţi fără milă, revoltându-se în acelaş timp că aceste organe de paza ordinei Statului intervine prea energic contra comuniştilor.

Apoi citează un pasagiu din pledoaria avocatului *Hermman Martin,* într'un proces politic ce a avut loc acum câteva luni la Leipzig.

„D-voastră credeţi că dacă „Căştile de oţel" şi naţional-socialiştii ar face un putsch la Berlin, Reichswehrul ar trage asupra lor? In teorie, da. Dar dacă, în capul celor ce dau asaltul, ar păşi în două sau trei rânduri vechii combatanţi existând pe uniforma lor crucea de fer caştigată în războiu, aţi mai fi D-voastră siguri?".

Mai departe afirmă că antisemiţii germani primesc în mod indiscutabil fonduri dela Moscova.

Aci este şi un charaghios şi minte. Este charaghios să afirmi că tocmai jidanii cari guvernează astăzi nenorocita Rusie, subvenţionează pe cei cari luptă contra lor şi minte şi e cinic, când este notoriu că până astăzi bandele comuniste, au ucis în mod laş 58 de legionari ai svasticii şi au rănit alte sute de inşi şi nu este zi să nu citeşti în ziare atacuri nocturne prin cartierele lăturalnice a câte unui naţional-socialist, el însuş muncitor. (Identificarea naţional-socialistului este foarte uşoară, deci şi atacarea lui este foarte uşoară, căci el poartă uniforma kaki şi brăţară la mânecă, cu svastice).

Apoi continuă: *„Pe de altă parte, din cauza urei contra Franţei, aceste cercuri caută un sprijin în Italia. Membrii „Căştii de oţel" au* făcut, acum cinsprezece zile un *pelerinaj la Roma. Nu numai la cetatea vaticană, dar cetăţii fasciste. După care vizită, se cetia în „Tag" din 19 Noemvrie: „Trecutul trebuie uitat. Noi aprobăm fără rezerve afirmaţia camarazilor italieni, cari proclamau că nici un stat nu poate să fie tare sub dominaţiunea unui parlament sau sub regimul democratic".*

Jules Sauerwein termină exprimându-şi credinţa că se prepară o nouă lovitură de stat şi că se lucrează pentru asigurarea neutralităţii binevoitoare a Reichswehrului.

Punând punct acestei anchete, să revenim la chestiunea dela ordinea zilei: Dizolvarea Reichstagului şi la convocarea nouilor alegeri generale, care vor avea misiunea istorică de a spune dacă Germania va mai tolera regimul partidelor, cu 60 ani sclavie pentru patrie, cu iarna lui 1930 cu 6 milioane şomeri, cu 16.000 sinucideri anuale, cu 1 milion de muncitori,

carne de export spre Franţa şi Algeria.

Cabinetul *Brünig*, format din elemente din centru şi din reprezentanţii fracţiunei dizidente din partidul naţional alui *Hugenberg*, după demisia ministrului de finanţe *Moldenhauer* şi înlocuirea lui cu *Dietrich*, a căutat să salveze guvernul, prin acoperirea deficitului bugetar de 750 mărci, prin noui fantastice impozite cuprinse în forma de impozite de sacrificii. Dându-şi perfect de bine seama că social-democraţii nu vor vota aceste impozite şi astfel va fi pus în minoritate a ezitat totuşi să dizolve Camera spre a aplica realizarea acestor impozite pe calea de decret lege conform paragrafului 48 din Constituţie, *numai şi numai de teamă, că în alegerile noui pentru Reichstag, naţional-socialiştii să nu aibe un succes zdrobitor*. După ezitare de luni de zile şi după votul de blam înghiţit, s'a procedat la dizolvarea Reichstagului şi la convocarea corpului electoral pentru noui alegeri pe *ziua de 16 Septemvrie a. c.* Cu groază, Jidovimea şi francmasoneria, aşteaptă rezultatul acestei mari zile!

Dar marşul antisemiţilor continuă triumfător! Grandioase întruniri publice ţinute pe întreg cuprinsul Germaniei, sunt augurul care prevesteşte victoria din ziua de 16 Septemvrie. Chiar dacă naţional-socialiştii nu vor obţine o majoritate absolută care să le asigure realizarea programului pe cale de Parlament, ceeace nici ei nu doresc, faptul de a se afirma pe cale electorală ca al doilea partid puternic din Germania, într'un interval foarte scurt de timp, le va asigura victoria deplină într'un viitor foarte apropiat.

Un nou „putsch", după rezultatul alegerilor, nu va mai avea soarta celui din 1923, iar adoua zi după victorie toată Germania va fi solidară în spatele lui Hitler.

Dar, — din nefericire există un „dar" — până la victorie şi mai ales după victorie, Adolf Hitler, să bage bine de seamă! In mişcarea lui frumoasă şi cinstită, sub stindardul cu semnele „Svastica", s'a aciuat şi clica blazonaţilor şi salonarzilor fostelor Curţi, cari văzând ascendentul partidului naţional-socialist asupra masselor, s'au înregimentat în el, de circumstanţă, sperând şi operând ca să facă din Hitler, un instrument al lor pentru recâştigarea privilegiilor lor antebelice. In faţa lui Hitler, ei se ploconesc până la pământ şi îl tămâiază, în spate însă, şoptesc că în afară de calitatea de orator pentru masse, n'are pregătirea necesară să conducă statul german şi că rolul lui va înceta imediat după ce scopul prim al mişcării va fi atins: Răsturnarea regimului Constituţiei dela Weimar. Cu alte cuvinte, Hitler să-şi puie viaţa în joc pentru ei, apoi odată scopul atins, să fie înlăturat, iar clica să ia frânele Statului. Hitler a fost muşcat de şarpe şi va şti să dejoace planul lor, întrebuinţând el, aceastâ clică de instrument, spre a ajunge cu un ceas mai de vreme la victorie, după care victorie va introna dictatura lui, spre binele şi fericirea masselor largi muncitoare şi patriote.

I. DELATEIŞANI.

— Germania —

DIN TICĂLOŞIILE PARTIDELOR POLITICE IN ROMÂNIA INTREGITĂ. Cetăţenia română, acordată timp de 11 ani, de rabini sub ochii adormiţi ai autorităţilor noastre!

Din ziarul „Curentul", care numai „antisemit" nu poate fi, No. din 8 August 1930, citâm din corespondenţa de Chişinău, semnată *R. Vifor*, următoarele crâmpeie de informaţii: Jidanul *Edelrad*, arestat, ca factor important în fabricarea actelor de falsă cetăţenie, *„a declarat că din anul 1919 şi până acum a fabricat încontinu acte pentru uzul celor ce intrau în ţară. Edelrad a mai arătat că a avut ca ajutori pe doi agenţi de plasare a actelor: Cacianowski şi Rotman. S'a stabilit că falsificatorii erau în legătură şi cu mai mulţi funcţionari dela municipiu. De asemenea sunt amestecaţi în această afacere mai mulţi rabini veniţi de peste Nistru. Aceştia au fost încetăţeniţi cu acte false, fabricând la rândul lor acte pentru încetăţenirea a mii de refugiaţi din Rusia"*.

Şi acum o întrebare: Ce măsuri are de gând să ia domnul Ministru de Interne Vaida?

Maiestăţii Sale Regelui Carol al II-lea.

Din apropierea mormântului, unde îşi doarme somnul de veci, Marele înaintaş al Măriei Tale, Voevodul Mihaiu, primul eliberator al acestor binecuvântate meleaguri, îndrăsnesc şi eu, umilul cetăţean al acestei ţări, să-Ţi trimit un mic răvaş, Măria Ta.

Va avea multe defecte acest răvaş, dar cer iertare, Măria Ta, dacă meseria noastră nu e de a scrie scrisori de proslăvire şi pline de linguşiri şi de minciuni, ci a spune adevărul; a noastră e munca, cinstea şi dreptatea şi datoria de a ne apăra Ţara şi Tronul, vărsându-ne fără cruţare sângele şi dându-ne chiar şi viaţa pentru Regele nostru bun, după cum au făcut-o moşii şi strămoşii noştri şi ai Măriei Tale, când cete de cutropitori încercau să pună stăpânire pe pământul scump al Ţării, jertfindu-se cu drag, pentru bunii şi înţelepţii lor Domnitori.

Măria Ta, lacrimi de bucurie s'au scurs pe obrajii noştri arşi de soare şi bătuţi de vitregia vremii, când am auzit, că pasărea măiastră, pe aripile ei năzdrăvane, V'a adus peste hotare, în Ţară, unde de mulţi ani de zile domneşte numai jalea şi amarul. Am crezut cu toţii, că ora mântuirii noastre a sosit deodată cu venirea Măriei Tale, că cinstea şi dreptatea, de care a fost lipsită această Ţară, se va întrona la loc de cinste.

Iată ce Vă cerem acum Măria Ta: Să daţi poruncă sfetnicilor Voştri să domolească zelul funcţionarilor, cari procedează într'un mod cu totul neomenesc la încasările impozitului, care se urcă în fiecare lună. Ne fac de râs, Măria Ta, înaintea streinilor, cari ne zic şi azi, balcanici. In fiecare zi perceptorii, deveniţi vampiri, încarcă tot ce găsesc în casele nefericiţilor contribuabili, cari nu-şi pot plăti impozitele. Sunt ridicate maşini de cusut şi unelte necesare micilor industriaşi, cari abia îşi puteau câştiga cu mult amar o coajă de mălaiu, depe o zi pe alta. Percepţia e azi adevărată magazie de diferite mărfuri, unde se scoate apoi la licitaţie, pe aproape nimic, truda sărăcimii. Am plăti cu dragă inimă ori şi ce impozit, Măria Ta, dacă am avea posibilitate de muncă, dar aceasta ne lipseşte. Atunci de unde şi cum să plătim?

Comerţul a ajuns la faliment.

Prăvăliile se închid, una după alta și îi păcat, Măria Ta, că aproape toate sunt românești. Avem azi mai puține prăvălii și industriași decât în trecut și acest fapt se datorește birurilor grele, ce trebuesc plătite, și lipsei de sprijin, ce-l aveau ieri minoritarii de astăzi, dela stăpânirea de atunci.

Țăranul e despoiat de bănci, cari încasează, și azi, care cât pot, la dobânzi, fără de frică că vor fi trași la răspundere. Produsul lor trebuie să-l vândă aproape pe nimic, în schimb ceeace le trebuie lor, e foarte scump. Nu mai au nici ce vinde, ca să-și plătească nici impozitul, decum datoriile. Cuțitul a ajuns la os, Măria Ta.

Străinii ne copleșesc pe fiecare zi, și tot ce brumă mai avem, trece în mâinile lor, iar noi cei mai credincioși fii ai Tronului, vom fi nevoiți să luăm toiagul pribegiei și nu va fi bine, Măria Ta.

E ceasul al doisprezecelea, Măria Ta!

Glasuri de nemulțămiri și revoltă se aud azi pretutindenea. Cucuvaia cântă în noaptea neagră și cântecul ei nu e a bine, spun bătrânii. Nori aducători de furtună se înmulțesc și valurile sunt tulburi. Corabia poate fi prinsă de furtună, în orice clipă. La ancoră, Măria Ta! și fii tare, scapă-Te de sfetnici mincinoși, cari fug de adevăr, asigurându-Vă că e bine în țară. Adu și dă țării o cârmă, de mână de fier, care împreună cu Măria Ta să scape țara de falimentul rușinos, la care a ajuns sub conducerea nepricepuților. La pușcărie cu toți păcătoșii, cari s'au îmbogățit pe căi necinstite. Fă ca la Incoronarea Măriei Tale dela Alba-Iulia să putem striga într'un singur glas:

Trăiască la mulți ani Majestatea Sa Regele Carol al II-lea cel Bun!

I. CURPEN
Turda

Unilateralitatea jidovească.

Jidanii se deosebesc de popoarele ariene printr'un egoism național foarte intens. Ei țin unii cu alții manifestând un spirit de familie, or de câte ori unul din ei vine în opoziție cu vre'un individ de altă rasă. Cazul lui Dreyfuss a fost caracteristic. Pentru o afacere de spionaj, care interesa numai armata și poporul francez, toată Jidovimea din lumea întreagă a sărit în ajutorul lui Dreyfuss, nu pentrucă ar fi fost nevinovat, ci pentru că era Jidan. Cazul lui Dreyfuss a fost una din dovezile cele mai caracteristice, că Jidanii nu sunt numai sectarii unei credinți religoase, ci un ansamblu social bazat pe legături de sânge, formând un popor, ba chiar o familie, care se simte strâns legată de toți fiii ei.

Credincioșii altor religii, catolici, ortodoxi, protestanți, musulmani, etc., n'ar fi sărit niciunul în ajutorul unui coreligionar al lor, pentru faptul că el ar fifost condamnat pe nedrept. Dacă Dreyfuss ar fi fost un catolic sau un ortodox, niciunul din coreligionarii lui nu i-ar fi sărit în ajutor numai pe motivul că e de aceeaș ortdință cu el. Nu am fi văzut catolicii din Spania, Germania, Polonia, Italia, etc., ducând campanie contra justiției militare franceze, numai pe motivul că acesta ar fi condamnat pe nedrept, o persoană practicând religia catolică.

La Jidanii din România, spiritul acesta de solidaritate e foarte viu și se manifestă cu ori și ce ocazie, luând chiar un caracter morbid. El se prezintă ca o manie de persecuție, considerând că ori de câteori unui Jidan nu îi reușește ceeace și-a pus în cap, aceasta e datorită persecuției la care e supus de populațiunea băștinașă, din cauza că el e de altă religie sau de altă rassă decât acea a autochtonilor.

Mania aceasta de persecuție se manifestă în mod endemic în presa lor, în special în cea din Str. Sărindar, adică Adevărul și Dimineața. Am avut un exemplu tipic de această boală jidovească, acum în urmă, cu ocaziunea serbării lui *de Flers*, la Studioul Teatrului Național. Jucându-se pe scena acestui teatru piesa *Amorul Veghează*, de autorul mai sus numit, în loc ca rolurile cele mai importante să fie încredințate actorilor Teatrului Național ceeace era logic, s'a încredințat cu primul rol, o Jidancă. Studenții români, au protestat contra acestui procedeu de a nesocoti actorii Teatrului Național, și au forțat direcția, de a retrage piesa. Imediat ziarele cușer din strada Sărindar, anume Adevărul și Dimineața, au început să sbiere ca din gura șarpelui, în contra „antisemitismului" studenților, a direcției Teatrului Național și a ziarului Universul, pentru faptul că nu s'a dat posibilitate unei membre a Sfântului popor, să-și manifeste talentul pe scena teatrului *Studio*. Măsura luată în favoarea artiștilor dela Teatrul Național e interpretată de scurtații dela ziarele circumcetățenilor noștri, ca o persecuție religioasă, în contra poporului ales.

Jidanii, care consideră că e un drept sfânt pentru ei de a fi strâns uniți și de a se sprijini unul pe altul, taxează această însușire, când ea se manifestează la popoarele în mijlocul și pe spinarea cărora trăesc, drept intoleranță. Românii care ar ține la neamul românesc în acelaș mod, cum țin Jidanii la neamul lor, sprijinind tot ce e românesc, chiar când e în opoziție cu ceva jidovesc, e imediat denunțat omenimei întregi ca un „antisemit", ca un tip medieval cu mentalitate sălbatecă, etc. In adevăr Jidanul nu cere egalitate ca ceilalți, ci privilegii. Nu înțelege ca ceialalți locuitori, să aibă aceleași drepturi și libertăți ca el. Toleranța, această manifestare a spiritului creștin, nu e înțeleasă de Jidan, care e intolerant prin instict. El nu admite ca ceilalți să se manifesteze în acelaș mod cum se manifestează el.

VERAX
— Cluj. —

L. A. N. C. IN TÂRNAVA-MICĂ. In comuna Lăscud, jud Târnava-mică, s'a ales comitetul L. A. N. C.: Președinte paroch Valeriu Petru Maior, *vicepreș.:* Ioan Găinar l. Sandu, *cassier:* Trifan Vlad, *secretar* Ioan Găinar l. Toader, *membrii*: Miron Crăciun, Ioan Șușca l. Gavrilă, Octavian Ștef, Vasile Șerban, Mihailă Sușca *și alți 73 membrii în afară de comitet. Laudă acestei comune, care e între primele ce se deșteaptă, din județul Târnava-mică.*

REVISTA VIAȚA SĂCELEANĂ ce apare la Satulung, *jud.* Brașov, *își continuă activitatea sa, cu deplin succes. In ea se oglindește viața Mocanilor Seceleni, odinioară în plină eflorescență, azi în bătaia tuturor mizeriilor. Este o revistă cu care se poate mândri Săcelele și ținutul Brașovului. E condusă de un comitet format din tineri titrați dornici de muncă.*

Și acest număr fiind dublu, apare în 16 pagini.